

Arrest

nr. 251 698 van 26 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 7 mei 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat K. STOROJENKO *loco* advocaat B. SOENEN, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen op 8 augustus 2019 België zijn binnengekomen, dienden op 12 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 8 april 2020 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden verzoekers bij aangetekende brief van 16 april 2020 ter kennis gebracht.

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoeker, Q.H.E.M., luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 12/08/2019

U had op 27 februari 2020, van 09.24 tot 10.30 uur en van 13.54 tot 16.12 uur, een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Uw advocaat, meester Evelien Verstraeten loco Bruno Soenen, was gedurende het volledige persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te hebben en op 13 augustus 1993 geboren te zijn in de gemeente San Martin, departement San Salvador. Na een jaar verhuisde u naar Cimas de San Bartolo in de gemeente Ilopango, departement San Salvador. U behaalde uw diploma van de middelbare school en studeerde nadien grafisch ontwerp aan de universiteit, maar maakte deze studie niet af. In 2013 begon u te werken voor Pizza Hut. U hebt sinds 2015 een relatie met G.B.J.Y. (O.V. (...); CGVS (...)), die ook bij Pizza Hut werkte.

De Mara 18 was erg actief in Cimas de San Bartolo. J., een bendelid van Mara 18 in uw wijk, had u niet graag en schold u enkele keren uit.

Door de aanwezigheid van Mara 18 in Cimas de San Bartolo wilde de vervoersdienst voor werknemers van Pizza Hut u niet meer tot uw huis brengen. U ging daarom op 1 januari 2019 samenwonen met uw vriendin in Colonia España in Mejicanos. Deze wijk ligt in een zone die gecontesteerd wordt tussen de Mara Salvatrucha en Mara 18. De straat waarin u en uw vriendin woonden was gecontroleerd door de Mara 18.

Op 1 mei 2019 was u onderweg naar uw werk toen u werd tegengehouden door twee mensen op een motorfiets. Ze stalen uw GSM en uw portefeuille en vroegen vanwaar u was. Toen bleek dat u uit Cimas de San Bartolo kwam, zeiden ze dat ze u niet meer wilden zien.

Op 23 juni 2019 bracht u uw vriendin naar het werk. U kwam opnieuw twee mannen op een motorfiets tegen. Ze stalen de rugzak van uw vriendin en jullie GSM's. Ze zeiden dat ze jullie niet meer wilden zien. U diende op 30 juni 2019 klacht in bij de politie. Ze waren echter niet erg behulpzaam en suggereerden dat u zelf uw vriendin had moeten beschermen.

U diende op 26 juni 2019 uw ontslag in omdat u door de wisselende uren bij Pizza Hut nog steeds problemen kende om na uw werk thuis te geraken. Uw laatste werkdag was op 11 juli 2019. Uw vriendin nam ook ontslag.

Op 10 juli 2019 overvielen twee mannen u aan de bushalte toen u onderweg naar uw werk was. Ze namen uw geld en zeiden dat u vanaf dan een renta van \$200 zouden aanrekenen. Ze sloegen u met een vuurwapen.

Vijf dagen later was u thuis met uw vriendin aan het ontbijten. Twee mannen drongen binnen en vroegen achter het geld. Toen u zei dat u het niet had, doorzochten ze het hele huis en wilden ze uw vriendin meenemen. U verzette zich. Er kwam een politiepatrouille langs, waarop de indringers de vlucht namen. Voor hun vertrek bedreigden ze jullie met de dood.

U en uw vriendin doken onder bij haar tante in Colonia Costa Rica. Op 30 juli 2019 kochten jullie de tickets om naar België te komen. U verliet El Salvador op 7 augustus 2019 en kwam op 8 augustus 2019 in België aan. U deed op 12 augustus 2019 een verzoek tot internationale bescherming.

U vreest bij terugkeer naar El Salvador dat u en uw vriendin gedood zouden worden door de bendeleden die u afpersten.

Uw halfbroer C.A.M.H. (O.V. (...)) verliet El Salvador in november 2018 omwille van problemen met een bende en deed in België een verzoek om internationale bescherming (...). Op 28 januari 2020 besliste het CGVS voor zijn verzoek tot een weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan de door hem aangehaalde feiten.

U hebt ook twee tantes in België die om internationale bescherming hebben gevraagd: S.E.M.D.R. (...) en V.Y.M.D.F. (...), over wiens verzoeken nog geen beslissing is genomen.

U legt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming de volgende documenten neer: uw paspoort (origineel), uw identiteitskaart (origineel) en de politie-aangifte (kopie).

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf)). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Daarenboven zijn de door u aangehaalde problemen niet geloofwaardig waardoor er niet kan besloten worden dat u een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) loopt. Uw verklaringen zijn namelijk onderling tegenstrijdig en stemmen evenmin overeen met de verklaringen van uw vriendin. Daarenboven stemmen uw verklaringen niet overeen met de door u neergelegde documenten.

Betreffende het eerste incident, op 1 mei 2019, valt het op dat u bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat de bendeleden uw t-shirt omhoog deden en vroegen waar u vandaan kwam (vragenlijst CGVS, p. 1), maar dit bij het CGVS helemaal niet vertelde. Hoewel er u tijdens het persoonlijk onderhoud meerdere keren wordt gevraagd of ze u aanraakten of fouilleerden, vermeldde u helemaal niet dat ze uw t-shirt omhoog hadden gedaan. Gewezen op deze incoherentie met uw verklaringen bij DVZ verklaart u dat ze inderdaad uw t-shirt omhoog deden om te zien of u tatoeages had en dat u het niet had verteld omdat u er niet aan had gedacht (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 14). De omissie met betrekking tot het opheffen van uw t-shirt is echter niet het enige element dat niet coherent is met uw verklaringen bij DVZ. Bij DVZ vermeldde u namelijk niet dat ze bij het eerste incident uw portefeuille en GSM stalen, terwijl u op het CGVS wel de diefstal van twee voor u belangrijke zaken, met name uw portefeuille en gsm vermeldde (notities persoonlijk onderhoud, p. 14).

Uw vriendin verklaarde trouwens bij DVZ dat jullie bij het eerste incident beiden samen werden overvallen (vragenlijst CGVS (...), p. 1), wat compleet niet overeenstemt met jullie verklaringen op het CGVS, waar jullie beiden verklaarden dat het eerste incident enkel u overkwam (notities persoonlijk onderhoud (...),

p. 10, notities persoonlijk onderhoud (...), p. 11). Daarenboven zijn uw verklaringen over wanneer u het haar vertelde tegenstrijdig met die van uw vriendin. U verklaart dat u pas over dit eerste incident vertelde toen ze thuiskwam van het werk. U probeerde haar voordien niet te contacteren want u wou haar niet doen schrikken terwijl ze aan het werk was (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 24). Uw vriendin zegt echter dat u haar tijdens haar werk een sms stuurde waarin u vroeg of ze u kon contacteren. Toen ze u belde tijdens haar pauze, vertelde u haar dat u bedreigd en beroofd was. Ze stopte daarop iets vroeger met haar werk, waarna u thuis alles aan haar hebt verteld (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 17). Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid tussen jullie verklaringen zegt uw vriendin dat u zich hebt vergist en dat het bij het derde incident was dat u het pas nadien aan haar vertelde (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 17). Deze uitleg kan voornoemde duidelijke tegenstrijdigheid tussen jullie verklaringen echter niet opheffen.

U legt ook weinig coherente verklaringen af over de reden waarom u pas na het tweede incident klacht indiende, en niet na het eerste incident. U zegt hierover dat u geen klacht indiende omdat ze voor diefstal niets doen in El Salvador, terwijl u bij het tweede incident bedreigd werd toen ze zeiden dat ze u niet meer wilden terugzien en u daarom wel klacht indiende (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 15). Deze uitleg klopt echter niet, daar ze u tijdens het eerste incident ook al bedreigden door te zeggen dat ze u niet wilden terugzien en u verklaarde zo geschrokken te zijn van het incident dat u uw werkgever niet kon verwittigen (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 14). Het is dus niet logisch dat u na het tweede incident wel klacht wilde neerleggen, maar na het eerste niet. Hiermee geconfronteerd verandert u uw uitleg en zegt u dat u wel onder de indruk was van de diefstal maar er niet zo veel belang aan hechtte, en wel geschrokken was toen u een tweede keer werd beroofd (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 16). Deze uitleg is niet overtuigend, temeer daar u voordien duidelijk had gesteld geschrokken te zijn van het eerste incident.

Met betrekking tot het tweede incident, toen u en uw vriendin werden overvallen op 23 juni 2019, zijn uw verklaringen tegenstrijdig met die van uw vriendin. Ze verklaart namelijk dat ze van u niets namen, omdat ze uw GSM al hadden gestolen (notities persoonlijk onderhoud (...), p.), terwijl u verklaart dat ze bij het tweede incident voor de tweede keer een GSM van u namen. Hiermee geconfronteerd bevestigt u enkel dat uw versie correct is (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 20), wat de tegenstrijdigheid niet verklaart. Wat nog verwarrender is, is dat uw vriendin bij DVZ wel verklaarde dat jullie GSM's, meervoud dus, werden gestolen (vragenlijst CGVS 19/21936, p. 2). Uw verklaringen over dit tweede incident zijn ook niet coherent met de politieaangifte. U verklaarde bij de politie namelijk dat het incident plaatsvond rond 13 uur. Uw vriendin moest om 14 uur beginnen op haar werk (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 16). Bij de politie verklaarde u echter dat het incident om 14 uur plaatsvond. Hiermee geconfronteerd verklaart u dat de aangifte slecht is opgesteld en dat het niet mogelijk was deze te veranderen (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 16), wat slechts een post factum uitleg is voor de vele incoherenties tussen de inhoud van uw aangifte en uw verklaringen. Zo staat in de aangifte ook "op het moment dat hij op weg naar huis was nadat hij zijn levenspartner op het werk had afgezet, hij onderschept werd door twee personen die het uiterlijk hadden van gangsters, zij verplaatsen zich met een zwarte motorfiets, de chauffeur van de motorfiets vroeg hem om zijn rugzak en mobiele telefoon af te geven en zei tegen hem 'jij bent gewaarschuwd, wij willen je hier niet meer terugzien, hetzelfde voor je vrouw genaamd J.Y.G.B., 25 jaar oud', dan liet hij het vuurwapen zien", wat de indruk wekt dat alleen u werd overvallen en nadat u uw vriendin had afgezet, en niet u tesamen met uw vriendin. Hierop gewezen herhaalt u enkel dat de aangifte fout werd opgesteld en dat u dat nog hebt proberen rechtzetten (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 17), wat de vele ongerijmdheden niet verklaart. Zo verklaart u eveneens dat u de klacht indiende op 30 juni 2019 indiende (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 17), terwijl op de aangifte 30 juli 2019 vermeld staat. Hierop gewezen verklaart u enkel dat u dat niet checkte toen u de klacht deed en enkel de tekst gelezen had (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 17). De kleine lettertjes op de aangifte geven echter wel degelijk aan dat deze afgeprint werd op 30 juli en niet op 30 juni, hoewel u beweert de kopie wel degelijk op 30 juni te hebben ontvangen (notities persoonlijk onderhoud (...)). Er staat op de aangifte ook een naam met de hand geschreven "E. Y.C.", maar u weet enkel dat het iemand is waarvan de politie u zei dat u ze moest zoeken. U weet niet of het een advocatenkantoor of advocaat is. Gevraagd naar de context waarin de naam werd opgeschreven verklaart u dat ze enkel zeiden contact op te nemen met de persoon en u geen adres kreeg of niets en er verder niets over weet. U hebt geen contact proberen opnemen met de persoon in kwestie omdat u niet meer informatie erover kreeg (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 19).

Het is opvallend dat er op de kopie van de aangifte de naam van een bepaald persoon wordt bijgeschreven, maar dat u helemaal geen informatie blijkt te hebben over wie dit is of waarom deze naam werd opgeschreven.

Bovendien verklaart u naar drie politiedelegaties in Mejicanos te zijn geweest die uw klacht weigerden te ontvangen, maar kan u niet benoemen welke dat waren. Ook in verband met de vierde politiedelegatie, die uw klacht wel ontving, hebt u maar zeer weinig informatie. U kan slechts een zeer vage uitleg geven van de plaats waar deze zich bevindt. Dat u dit niet goed kan uitleggen omdat u Mejicanos niet goed kent (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 18), is geen voldoende verklaring. U bent immers naar deze politiedelegatie geweest en zou toch enig referentiepunt in de omgeving moeten kunnen noemen. De verklaringen van u en uw vriendin over hoe het indienen van de klacht precies verliep zijn daarenboven tegenstrijdig. U verklaart dat u de aangifte deed in een lokaal, waarin u neerzat aan een bureau terwijl uw vriendin aan de deur bleef staan (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 25). Volgens uw vriendin gingen jullie echter allebei binnen in het lokaal en zaten jullie samen aan de bureau om de aangifte te doen. Gewezen op deze tegenstrijdigheid zegt ze dat de politieagent enkel met u sprak en dat ze op een gegeven moment even naar het toilet is geweest (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 18), wat niets verandert aan de contradictie tussen jullie beider verklaringen.

U hoorde na de aangifte niets meer van de politie in verband met de stand van het onderzoek, maar nam zelf ook geen contact met hen op om te weten hoe het stond. U verklaart dit niet te hebben gedaan omdat een aangifte voor de politie maar een papier is waar ze niets mee doen. Bovendien zijn er banden tussen de politie en de bendes (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 19). Wat u dus eigenlijk verklaart is dat het geen nut heeft, en zelfs risicovol is, om klacht in te dienen bij de politie. Het is dan ook niet logisch dat u dit deed. U hebt hier ook geen echte uitleg voor, en verklaart enkel dat u een antwoord wilde van de politie en meer van hen verwachtte ondanks het feit dat u wist dat hoe de politie werkt (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 19). Dit verklaart niet waarom u de beslissing nam om naar de politie te gaan, terwijl u blijkbaar wist dat dit waarschijnlijk enkel in uw nadeel kon spelen. In verband met de kopie van de aangifte dient er bovendien ook nog op te worden gewezen dat u deze niet neerlegde bij de DVZ. Uw enige verklaring hiervoor is dat u niet wist dat u het moest overhandigen (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 19). Gezien er u gevraagd werd bij de DVZ om alle relevante documenten te overhandigen en u de politieaangifte zelfs niet vermeldde (zie ontvangstbewijs documenten), kan uw uitleg niet overtuigen.

Aan het derde incident, toen u op 10 juli 2019, aan de bushalte overvallen werd, kan evenmin geloof worden gehecht. U verklaarde bij de DVZ namelijk dat uw GSM toen werd gestolen (vragenlijst CGVS, p. 2), terwijl u op het CGVS verklaart dat u toen geen GSM op zak had omdat ze uw twee GSM's al bij de twee vorige incidenten hadden gestolen. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, bevestigt u enkel de laatste versie van uw relaas (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 20), wat de tegenstrijdigheid niet opheft.

De handelingswijze van u en uw vriendin na dit derde incident is bovendien weinig logisch te noemen. Vooreerst vertelde u pas aan uw vriendin dat u dit was overkomen toen ze thuiskwam van haar werk. U verwittigde haar niet omdat u niet wist hoe te reageren daar u een blackout had (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 26). Het erg opvallend dat u uw vriendin niet op de hoogte stelde van wat er was gebeurd, aangezien het toch belangrijk was dat zij wist dat zij voorzichtig moest zijn bij haar thuiskomst. Bij deze overval werd er u door de twee mannen bovendien gezegd dat ze u op eender welk moment \$200 aan afpersingsgeld zouden kunnen komen vragen. Toch zorgden jullie er niet voor dat jullie dit geld klaar hadden in huis, voor het geval uw afpersers langs zouden komen. U verklaart hierover dat u het niet wilde betalen omdat u angst had en niet wilde dat ze nog meer geld van u zouden afnemen. Wanneer er dan geopperd wordt dat het toch veiliger zou zijn om het geld in huis te hebben, en dit om te vermijden dat ze u en uw vriendin iets zouden aandoen wanneer u niet kan betalen, verklaart u enkel dat als u de \$200 zou betalen dat ze dan het bedrag misschien zouden verhogen en u nu al \$1000 zou moeten betalen, en als u dan niet meer zou kunnen betalen zouden ze u met de dood bedreigen (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 21). Deze uitleg houdt geen steek, aangezien u uw leven kon redden door wél de \$200 te betalen en het niet betalen duidelijk veel meer risico inhield. Het valt ook op dat u verklaart dat u en uw vriendin niet overwogen om ergens onder te duiken, hoewel jullie belagers eender welk moment konden langskomen en het dus risicovol was om thuis te blijven. U kan hier geen verklaring voor geven en zegt enkel dat jullie niet wisten wat te doen en dat zelfs als jullie naar een andere plaats waren gegaan, jullie toch het geld hadden moeten betalen. Dit is echter niet logisch, aangezien jullie belagers jullie meerdere keren hadden gezegd dat ze jullie niet meer wilde zien, wat inhoudt dat u moest betalen of vertrekken. Jullie deden echter geen van beide, en uw enige verklaring hiervoor is dat jullie niet wisten wat doen en niet hadden verwacht dat ze zo snel zouden langskomen voor het geld (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 21), wat geen afdoende verklaring is voor jullie onlogische en risicovol gedrag. Het enige wat uw vriendin aanhaalt als veiligheidsmaatregel is dat jullie zo weinig mogelijk thuis probeerden te zijn uit angst (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 18). De optie van een terugkeer naar Cimas de San Bartolo was er volgens u niet, omdat u bang was dat uw belagers van Mara 18 waren en dat u dan ook door Mara 18

in Cimas de San Bartolo zou worden lastig gevallen. Ook hier moet er worden opgemerkt dat de bende van u eiste dat u zou vertrekken of betalen, en dat een terugkeer naar Cimas de San Bartolo dan ook zou inhouden dat u voldeed aan hun eisen en dus in principe geen problemen meer zou moeten kennen. Op deze redenering reageert u dat als ze eenmaal renta vragen, u dat moet blijven doen, waar u zich ook bevindt (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 27). Dit is echter niet logisch, aangezien de bendeleden meerdere keren hadden herhaald dat ze u niet meer wilden zien. De verklaringen van uw vriendin wekken trouwens wel de indruk dat jullie reeds na het derde incident wilden vertrekken uit Colonia España, zij zegt namelijk dat ze haar tante wel al verschillende keren had gebeld omdat ze eraan dacht naar haar te vluchten, maar haar tante had nooit opgenomen (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 18).

Ook over het laatste incident, met name toen jullie belagers op 15 juli 2019 bij jullie thuis binnenvielen, leggen u en uw vriendin incoherente en tegenstrijdige verklaringen af. U verklaart dat jullie aan het ontbijten waren en dat deur naar de patio openstond. De aanvallers kwamen via de openstaande deur naar binnen (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 22). Uw vriendin zegt echter dat de deur naar de patio gesloten was en dat de aanvallers deze openduwden om binnen te komen (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 15). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zegt uw vriendin dat de deur wel regelmatig open staat, maar dat ze wel denkt dat die gesloten was de dag van de inval. Ze kan zich enkel inbeelden dat u deur misschien had opengelaten toen u naar het toilet was gegaan (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 16). Uw verklaringen over de poort naar de straat zijn merkwaardig: deze was gesloten, maar niet op slot. Toch forceerden de overvallers deze en was heel het mechanisme van de poort beschadigd en sloot deze niet meer goed nadien. Gewezen op deze inconsistentie, reageert u enkel dat u niet weet hoe de afpersers de poort hebben geopend of geforceerd (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 22-23). U en uw vriendin leggen daarenboven incoherente verklaringen af over het feit of jullie al dan niet geld in huis hadden toen de bendeleden binnenvielen. Uw vriendin legt vooreerst opeenvolgende tegenstrijdige verklaringen af. Bij DVZ verklaart ze dat jullie het geld ten tijde van inval nog niet hadden kunnen verzamelen (vragenlijst CGVS, p. 2). Op het CGVS verklaart ze eerst dat jullie bij jullie vertrek geld meenamen uit jullie huis, dat jullie opgespaard hadden en dat in een broek zat (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 13). Het ging over \$600 (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 14). Wanneer er haar dan gevraagd wordt waarom jullie dit niet aan de bendeleden gaven toen ze binnenvielen, begint ze eerst te antwoorden dat jullie het niet wilden geven en ervan uitgingen dat de afpersers later wel zouden terugkomen voor het geld (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 14). Dit is niet logisch aangezien de bendeleden binnenkwamen, jullie op de grond forceerden en toen het geld vroegen (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 11; notities persoonlijk onderhoud (...), p. 12). Dat jullie in die context wel geld in huis zouden hebben maar het gewoon niet zouden geven omdat de situatie niet ernstig lijkt, is niet aannemelijk. Uw vriendin lijkt dit te beseffen en verandert dan zelf haar verklaringen, stellende dat het eigenlijk niet om \$600 in cash geld ging, maar om \$600 die op een kaart stond. In de broek zat enkel \$5 en wat muntstukken (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 14). Deze post factum aanpassing van haar verklaringen is niet geloofwaardig. Betreffende het al dan niet in huis hebben van geld bij de inval van de bendeleden, dient er trouwens op gewezen te worden dat u verklaart dat u begin juli \$1300 in cash kreeg als ontslagpremie van Pizza Hut. Het was een cheque die u meteen ging innen. Uit deze verklaringen blijkt dus dat u wel voldoende geld in huis moet hebben gehad ten tijde van de inval. Hierop gewezen verandert u uw verklaringen en zegt u dat u het geld pas had toen u ondergedoken was in Colonia Costa Rica, en dat u het niet minder dan een week na uw ontslag (op 26 juni 2019) kreeg maar minder dan een week na uw laatste werkdag (op 11 juli 2019). Deze verklaring kan echter absoluut niet overtuigen aangezien er u voordien in het gehoor letterlijk gevraagd werd of u de premie van \$1300 cash begin juli had ontvangen en u hierop bevestigend had geantwoord (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 26). Naast deze incoherentie in uw verklaringen is het bovendien opvallend dat uw vriendin verklaart dat jullie beiden de ontslagpremie kregen via overschrijving (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 17), terwijl u verklaart deze middels een cheque te hebben ontvangen.

Voor wat betreft het meubel dat jullie tegen de poort zetten om deze toe te houden, zijn uw verklaringen evenmin geloofwaardig. U herinnert zich namelijk totaal niet om welk meubel het ging en of het nu een bed of een kast was bijvoorbeeld (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 23). U verklaart bovendien dat jullie dit meubel pas tegen de poort zetten bij jullie vertrek uit het huis (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 23), terwijl uw vriendin zegt dat jullie dit deden ongeveer 20 à 25 minuten nadat jullie belagers vertrokken om te voorkomen dat ze zouden kunnen terugkomen.

Zij verklaart dat het om een kleerkast ging en dat het niet goed mogelijk was om dit bij jullie vertrek te doen, want deze kast tegen de poort duwen van buiten af is moeilijk. Ze weet niet of u het probeerde want ze ging eerst naar buiten, maar verklaart dat het enkel zou gaan als iemand vanbinnen helpt om het tegen de poort te duwen (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 16). Volgens uw vriendin kan het dus helemaal niet dat jullie het meubel bij jullie vertrek tegen de poort zouden hebben geschoven, zoals u beweert.

De verklaringen van uw vriendin over het verblijf bij uw tante bij DVZ zijn bovendien tegenstrijdig met jullie verklaringen op het CGVS. Bij DVZ verklaarde ze dat jullie er twee weken verbleven (vragenlijst CGVS, p. 2), terwijl uit de chronologie van jullie relaas duidelijk blijkt dat jullie er meer dan drie weken verbleven, aangezien jullie naar haar tante vertrokken op 15 juli 2019 en op 7 augustus 2019 El Salvador vanuit haar huis verlieten.

Uit voorgaande blijkt ten overvloede dat er omwille van vele incoherenties en tegenstrijdigheden geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over de door u ondergane bedreigingen.

Dit wordt bevestigd door de uitgiftedata van 23 mei 2019 en 28 mei 2019 van de paspoorten u en uw vriendin. Jullie beslisten namelijk pas op de dag van het vierde incident, met name op 15 juli 2019, dat jullie El Salvador gingen verlaten. Het wekt dan ook wantrouwen dat jullie over paspoorten beschikken die bijna twee maanden vroeger zijn uitgegeven. U verklaart over dit paspoort dat u het reeds in mei had laten aanmaken omdat u meedeed aan voetbaltoernooi georganiseerd door Pizza Hut. Indien uw ploeg won, zou u naar het buitenland gaan om een wedstrijd te spelen. Deze uitleg is echter weinig aannemelijk. Vooreerst kost de aankoop van het paspoort \$25, maar maakte u deze kost toch al hoewel het nog niet zeker was dat u naar het buitenland zou moeten vertrekken, en uw ploeg uiteindelijk ook niet geselecteerd werd om naar het buitenland te gaan. Daarenboven blijft u het antwoord schuldig naar welk land u dan had moeten reizen. U geeft ook eerst een vreemde uitleg waarom uw vriendin ook een paspoort liet aanmaken op dezelfde dag. U laat eerst uitschijnen dat ze gewoon in de rij stond met u en dat de procedure dan voor haar automatisch ook werd gedaan. Erop gewezen dat dit wat vreemd is, stuurt u uw verklaringen bij en zegt u dat als u in het buitenland moest gaan voetballen, het voor uw vriendin handig was om al het paspoort te hebben want dan kon ze meegaan (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 13).

Een ander element dat bijdraagt aan de ongeloofwaardigheid jullie problemen betreft jullie ontslag. Het is namelijk erg opvallend dat u en uw vriendin allebei ontslag namen bij Pizza Hut eind juni 2019, met andere woorden na het tweede incident maar nog voor jullie besloten om Colonia España of El Salvador te verlaten. Jullie ontslag was ingegeven door redenen die niets met jullie problemen te maken hadden, met name het feit dat het problematisch was om transport naar huis te vinden door de wisselende uren bij Pizza Hut (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 9) en dat jullie door de uurroosters moeite hadden om een opleiding te volgen. Jullie gezamenlijk ontslag stond volgens uw vriendin volledig los van een eventueel vertrek naar het buitenland, dat ten tijde van het ontslag nog niet aan de orde was (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 10). Dat jullie beiden na jarenlange dienst en zonder reeds een andere bron van inkomsten te hebben, gezamenlijk ontslag namen bij Pizza Hut, en dit zo een zes weken voor jullie vertrek naar het buitenland, komt onwaarschijnlijk over. Jullie ontslag wekt dan ook belangrijke twijfels over het moment dat jullie beslisten om El Salvador te verlaten en bevestigt bijgevolg verder dat jullie vertrek niet is ingegeven door de problemen die jullie aanhalen.

Op basis van de hiervoor vermelde elementen, kan er geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen met bendeleden. Bijgevolg kunnen deze niet de basis vormen voor de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

U hebt verder geen problemen gekend in El Salvador (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 12), maar haalde bij DVZ wel nog aan dat u in Colonia Cimas de San Bartolo een probleem kende met een bendelid van Mara 18 (vragenlijst CGVS, p. 2). Het gaat om J., een bendelid dat reeds vóór hij bij de bende ging u niet graag had. Hij bleef u altijd vuile blikken toewerpen, intimiderende gebaren maken en u uitschelden. Meer gebeurde er niet, hij bedreigde u ook niet, behalve dat hij gebaren naar u toe maakte alsof hij met u wou vechten (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 12). Uit uw verklaringen over de problemen met J. blijkt niet dat hij u werkelijk iets wou aandoen. Uw vertrek uit Cimas de San Bartolo was niet ingegeven door de problemen met J., maar door problemen die u kende omwille van het transport van uw werk. U overwoog ook nog om terug te keren van Colonia España naar Cimas de San Bartolo als u ander werk vond dat u wel transport naar de wijk kon verzekeren, omdat u er meer in vertrouwen kon verblijven (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 9). U zag de problemen met J. dus nooit als een reden om uw wijk te verlaten of er niet terug te keren.

Het voorgaande toont duidelijk aan dat de spanningen met J. niet ernstig of zwaarwichtig genoeg zijn om voor u tot een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade te besluiten.

Evenmin zou er voor u tot een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade kunnen worden besloten op basis van de problemen van uw familieleden die ook een verzoek om internationale bescherming deden in België. Uw broer C.A.M.H. verklaart ook problemen te hebben gekend met een bende, maar deze problemen werden door het CGVS niet geloofwaardig bevonden (zie beslissing (...)). Zelfs indien er

voor C.A.M.H. werd beslist tot een nood aan internationale bescherming, zou dit er niet toe leiden dat er aan u omwille van de problemen van C.A.M.H. ook een beschermingsstatus zou moeten worden toegekend. U had namelijk erg weinig contact met C.A.M.H. toen jullie nog in El Salvador waren, en van zijn woonplaats weet u bijvoorbeeld enkel dat hij in Santa Tecla woonde. Dit maakt het onwaarschijnlijk dat u problemen zou kennen door zijn problemen.

U hebt ook twee tantes in België die een verzoek om internationale bescherming hebben gedaan, S.E.M.D.R. die in België is omwille van afpersing en V.Y.M.D.F., van wie u enkel de voornaam kent omdat u niet close met haar was en niet weet waarom ze El Salvador verliet (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 7-8). Betreffende de problemen van S.E.M.D.R. hebt u eigenlijk ook maar zeer weinig informatie, behalve dat ze in Los Almendros woonde en dat men haar om geld vroeg in de bus. U verklaart niet te weten of er een verband bestaat tussen uw problemen, die van uw broer en die van uw tantes (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 27-28), maar gezien de weinige kennis die u hebt van de problemen van uw tantes lijkt het onwaarschijnlijk dat u problemen zou kennen door de problemen van uw tantes. Buiten uw broer en uw twee tantes heeft er niemand van uw familie problemen gehad met bendes (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 12).

Gevraagd of er iemand van uw familie problemen kende met bendes, vermeldt u enkel C.A.M.H. en uw twee tantes (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 12). Uw ouders kenden nooit problemen met bendes door hun werk. Toen u tien à twaalf jaar oud was, heeft uw vader een tijdje schoolbroeken gemaakt. Hij werd enkel een keer aangesproken door bendeleden en stopte met het maken van de broeken uit angst dat er hem renta zou worden gevraagd (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 7). Uit uw verklaringen blijkt niet dat uw vader daarna ooit nog werd aangesproken door bendeleden.

Uw vriendin en haar familie hebben nooit andere problemen gekend in El Salvador. Ze heeft enkel een neef van een verre oom die naar Guatemala moest vluchten omwille van rekrutering door een bende. Ze heeft hier echter zelf geen problemen door gekend (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 14-15). Uw vriendin of haar familie hebben nooit renta moeten betalen (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 6). Haar ouders moesten geen renta betalen omwille van hun jobs als mecaniciens en maaltijdverkoopster (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 8). Uw vriendin heeft ook nooit problemen gekend toen ze u kwam bezoeken in Colonia Cimas de San Bartolo (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 7). Er heeft ook niemand van uw familie of de familie van uw vriendin problemen gekend na jullie vertrek uit El Salvador (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 8).

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst

Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Uw paspoort, identiteitskaart en paspoort kunnen enkel uw nationaliteit, herkomst, en reisweg staven. Deze worden in deze beslissing niet betwist. De aangifte bij de politie werd reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoekster, G.B.J.Y., luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 12/08/2019
Overdracht CGVS: 05/11/2019

U had op 27 februari 2020, van 11 tot 12.23 uur en van 16.13 tot 17 uur, een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is. Uw advocaat, meester Evelien Verstraeten loco Bruno Soenen, was gedurende het volledige persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te hebben. U werd op 28 december 1993 geboren in Colonia España in San Salvador. Deze wijk ligt in een zone die gecontesteerd wordt tussen de Mara Salvatrucha en Mara 18. De straat waarin u woonde was gecontroleerd door de Mara 18. U studeerde af van de middelbare school en studeerde nadien voor industrieel ingenieur aan de Universidad Tecnologica. U stopte in 2018 met deze studie zonder uw diploma te behalen. In 2014 begon u te werken voor Pizza Hut. U hebt sinds 2015 in een relatie met Q.H.E.M. (O.V. (...)) die ook bij Pizza Hut werkte. Op 1 december 2018 ging uw moeder bij uw oma, in Ilobasco in het departement Cabañas, wonen en dit om voor haar te kunnen zorgen. U woonde nadien een maand allen. Op 1 januari 2019 kwam uw vriend bij uw wonen omdat Pizza Hut hem omwille van de aanwezigheid van Mara 18 geen transport meer kon geven naar zijn wijk, Cimas de San Bartolo.

Op 1 mei 2019 was uw vriend onderweg naar zijn werk toen hij werd tegengehouden door twee mensen op een moto. Ze stalen zijn GSM en uw portefeuille en vroegen vanwaar hij was. Toen bleek dat hij uit Cimas de San Bartolo kwam, zeiden ze dat ze hem niet meer wilden zien.

Op 23 juni 2019 bracht uw vriend u naar het werk. Jullie kwamen twee mannen op een moto tegen. Ze stalen uw rugzak en jullie GSM's. Ze zeiden dat ze jullie niet meer wilden zien en dat ze jullie anders gingen vermoorden.

Jullie dienden op 30 juni 2019 klacht in bij de politie. Ze waren echter niet erg behulpzaam en suggereerden dat uw vriend u had moeten beschermen.

U nam op 30 juni 2019 ook ontslag omdat u door de wisselende uren bij Pizza Hut nog steeds problemen kende om na uw werk thuis te geraken. Uw vriend nam ook ontslag.

Op 10 juli 2019 overvielen twee mannen uw vriend aan de bushalte toen hij onderweg naar uw werk was. Ze namen zijn geld en zeiden dat ze jullie vanaf dan een renta van \$200 zouden aanrekenen. Ze sloegen hem met een vuurwapen.

Vijf dagen later was u thuis met uw vriend aan het ontbijten. Twee mannen drongen binnen en vroegen achter het geld.

Toen uw vriend zei dat hij het niet had, doorzochten ze het hele huis en wilden ze u meenemen. Uw vriend verzette zich. Er kwam een politiepatrouille langs, waarop de indringers de vlucht namen. Voor hun vertrek bedreigden ze jullie met de dood.

U en uw vriend doken onder bij uw tante in Colonia Costa Rica. Op 30 juli 2019 kochten jullie de tickets om naar België te komen. U verliet El Salvador op 7 augustus 2019 en kwam op 8 augustus 2019 in België aan. U deed op 12 augustus 2019 een verzoek tot internationale bescherming.

U vreest bij terugkeer naar El Salvador gedood te worden door de bendeleden die u afpersten.

U legt ter staving van uw verzoek om internationale bescherming de volgende documenten neer: uw paspoort (origineel), uw identiteitskaart (origineel) en de politie-aangifte (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich niet baseert op andere asielmotieven als deze aangehaald door uw vriend Q.H.E.M. (O.V. (...); CGVS (...)). Betreffende het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenoot werd er echter beslist dat de door jullie aangehaalde feiten niet aan de grondslag kunnen liggen van een erkenning van de vluchtelingenstatus of een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in art. 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarom kunnen deze asielmotieven ook in uw verzoek om internationale bescherming geen aanleiding vormen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.

*De beslissing van uw vriend luidt als volgt:
[idem bestreden beslissing verzoeker]*

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de grondigheid van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren in twee middelen een schending aan van de volgende bepalingen:

- artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet;*
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsverplichting;*
- de zorgvuldigheidsplicht;*
- het redelijkheidsbeginsel.*

In een eerste middel – met betrekking tot de vluchtelingenstatus – stellen verzoekers het niet eens te zijn met de motivering van de bestreden beslissingen en geven vervolgens een theoretische toelichting over het zorgvuldigheids-, het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel. Daarna gaan zij in op hun asielaanvraag en vluchtmotieven op verschillende punten:

(i) Aangaande het eerste incident op 1 mei 2019

Waar de bestreden beslissingen stellen dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over dit incident, wensen verzoekers te verduidelijken als volgt:

“a) Vooreerst merkt het CGVS op dat verzoeker bij zijn persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat de bendeleden zijn T-shirt omhoog trokken om te kijken of hij tot een bende behoorde, terwijl hij hier tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS, hier met geen woord over repte, terwijl hem meermaals werd gevraagd of hij gefouilleerd werd.

Verzoeker wenst hier te verduidelijken dat hij inderdaad op het eerste incident op 1 mei 2019 werd gefouilleerd door de bendeleden.

Gezien hij dit reeds verklaarde bij zijn eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, dacht hij niet dat hij dit opnieuw diende te vertellen. Hij ging ervan uit dat dit reeds gekend was, net omdat hij dit al verklaard had tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud bij de DVZ.

b) Verder merkt het Commissariaat- Generaal dat verzoeker bij het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet vermeldde dat zijn GSM en portefeuille werden gestolen, terwijl hij dit bij het CGVS wel verklaarde.

Ook hier wenst verzoeker op te merken dat hem gevraagd werd bij het gehoor bij de DVZ om een korte samenvatting te geven van de problemen die hem ertoe hebben aangezet om het land te verlaten en om niet in details te treden.

Om diezelfde reden heeft hij enkel de meest belangrijke punten verteld tijdens zijn gehoor bij DVZ. Er werd hem verschillende malen gezegd dat hij geen details moest meedelen, doch enkel de grote lijnen.

Het is dan ook niet ernstig te noemen van het CGVS dat zij op deze manier verzoeker wenst voor te stellen als iemand die tegenstrijdige verklaringen aflegt. Dit getuigt niet van een zorgvuldige werkwijze.

Het is algemeen geweten dat de gehoren bij de Dienst Vreemdelingenzaken kort en bondig dienen te verlopen. Dat dit dan achteraf aan verzoekende partijen wordt verweten, is niet ernstig te noemen.

Meer zelfs. Het lijkt of het Commissariaat-generaal expliciet aan het zoeken is naar zaken om aan te tonen dat verzoeker niet geloofwaardig is en hem hiermee wenst onderuit te halen.

Dit getuigt niet van enige redelijkheid in hoofde van het CGVS.

c) Verder merkt het CGVS op dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij beiden werden overvallen op 1 mei 2019, wat niet overeenkomt met de verklaringen van verzoekende partijen op het CGVS, waarin ze beiden stelden dat enkel verzoeker toen werd overvallen.

Hier wensen verzoekende partijen de volgende ophelderingen mee te geven.

In het eerste gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verzoekster als eerste incident, verwezen naar het tweede incident (dat van 23 juni 2019) omdat dit het eerste incident was waarbij zij was betrokken.

In het eerste incident was inderdaad enkel verzoeker een betrokken partij, en niet verzoekster.

Toen bij de Dienst Vreemdelingenzaken gevraagd werd aan verzoekster om een kort overzicht te geven van de problemen die zij gekend heeft in El Salvador, is zij haar asielrelaas begonnen bij het tweede incident omdat opnieuw, de DVZ vroeg om geen details te vertellen.

Verzoekster gaf toen een overzicht van haar problemen, en voor haar begonnen die met het incident van 23 juni 2019, omdat zij toen ook betrokken partij was, in tegenstelling tot het eerste incident, waar enkel verzoeker betrokken partij was.

Opnieuw behelst dit verre van een tegenstrijdigheid, doch echter een verschillende interpretatie. Dit kan onmogelijk verweten worden aan verzoekster. Het is niet onlogisch dat indien er een overzicht wordt gevraagd van de problemen die verzoekster heeft gekend, zij begint bij haar eigen problemen.

Elk dossier wordt individueel behandeld. Indien deze zienswijze gevolgd wordt, klopt het volledig dat verzoekster dan ook begint bij het moment waar haar persoonlijke problemen beginnen, en dit was op 23 juni 2019.

d) Tenslotte merkt het CGVS op dat er tegenstrijdige verklaringen zijn tussen verzoekende partijen omtrent hoe verzoeker, verzoekster heeft ingelicht over het eerste incident.

Ook hier merken verzoekende partijen op dat het gaat om een communicatie fout.

Verzoekster heeft hier twee situaties door elkaar gehaald. Bij het eerste incident was er geen contact terwijl dit wel gebeurde bij het latere derde incident.

e) Het Commissariaat- Generaal stelt zich onredelijk op in de bestreden beslissing en gaat op zoek naar alle mogelijke discrepanties tussen de verklaringen van verzoekers, om te kunnen oordelen dat deze ongeloofwaardig zijn.

Echter gaat het niet om essentiële elementen uit verzoekers asielrelaas, doch eerder om miscommunicaties of een verschillende interpretatie.

De bestreden beslissing toont enkel aan dat het Commissariaat- Generaal in elk geval de geloofwaardigheid van verzoekende partijen wenst onderuit te halen, doch zij toont niet aan dat er concrete en belangrijke elementen in het relaas, tegenstrijdig zijn.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op.”

(ii) Aangaande het neerleggen van een klacht bij de politie

Waar de bestreden beslissingen stellen dat verzoeker weinig coherente verklaringen aflegde over de reden waarom hij pas na het tweede incident klacht indiende bij de politie, benadrukken verzoekers dat “het indienen van een klacht in El Salvador niet zo eenvoudig is omdat ze diefstal of doodsb bedreigingen niet serieus nemen.

De politie ziet het als iets dat zich voordient in het dagelijks leven, iets dat gewoonweg elke dag gebeurt. Ze hechten hier geen belang aan en laten inwoners in de steek.”

Verzoekers wensen verder te benadrukken dat verzoeker klacht heeft ingediend na het tweede incident omdat hij het gevoel kreeg dat de situatie ernstiger was, voornamelijk door het feit dat het hem een tweede keer was overkomen. Zij achten het verder niet onlogisch dat verzoeker eerst de situatie wenst af te wachten, gezien uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador”* van maart 2016, waaruit hij citeert, blijkt dat personen die klacht gaan indienen tegen benedeleden, zich aan represailles kunnen verwachten. Zij menen dan ook dat *“het verzoeker dan ook niet [kan] worden verweten dat hij eerst de situatie probeerde af te wachten en niet onmiddellijk olie op het vuur wenste te gooien.. Een low- profile houden blijkt in zulke gevallen van cruciaal belang te zijn.”* Zij benadrukken dat de bestreden beslissingen geen rekening houden met de algemene context in El Salvador en de gevaren die uitgaan van het aanhoudende bendegegeweld daar, hetgeen niet getuigt van zorgvuldig bestuur.

(iii) Aangaande het tweede incident op 23 juni 2019

Waar de bestreden beslissingen wijzen op tegenstrijdigheden in verzoekers' verklaringen met betrekking tot dit incident, wensen verzoekers te verduidelijken dat de situatie voor verzoekster zeer traumatisch is geweest, waardoor zij moeite heeft om alles coherent en chronologisch te verklaren. Verzoeker wenst formeel te volharden in de verklaringen die hij heeft afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

Ook *“de verklaringen omtrent de klacht die werd neergelegd bij de politie n.a.v. het tweede incident”* zijn verlopen zoals verzoeker ze verklaard heeft. Zij benadrukken dat verzoeker reeds heeft aangehaald dat de politie in El Salvador geen goede naam heeft, daar zij niks ondernemen en vaak zelf zijn geïnfiltreerd door de benedeleden, waardoor een klacht neerleggen geen sinecure is. Zij benadrukken dat er veel corruptie heerst binnen de politiekorpsen en menen dat dit gestaafd werd door de nalatigheid waarmee verzoekers' klacht werd behandeld. De politieagent gaf hier gewoon een eigen interpretatie aan. Mede hierom is er geen vertrouwen in het politieapparaat. Verzoekers citeren in dit verband tevens uit informatie van de Immigration and Refugee Board of Canada en verwijzen naar informatie van Transparency International waaruit blijkt dat corruptie (bij de politie) wijdverspreid is in El Salvador. Zij lichten toe dat de nieuwe president voorstellen gedaan heeft om corruptie aan te pakken en wijst verder op de oprichting van CICIES, een commissie om de corruptie in El Salvador te onderzoeken en citeren informatie in verband met de tekortkomingen van deze commissie. Hieruit blijkt aldus dat de aanpak van corruptie in El Salvador nog steeds een verregaand probleem is, en dit ook niet snel opgelost zal worden, aldus verzoekers. Zij achten het dan ook *“bevreemdend”* dat de bestreden beslissing niet verwijst naar objectieve informatie waaruit blijkt dat de politie in El Salvador vrij van corruptie zijn activiteiten kan uitvoeren. Zij menen dat *“Als zelfs de president van het land, valse beloftes maakt omtrent de aanpak van corruptie, kan men zich terdege afvragen wat de invloed hiervan zal zijn op kleinere politiecommissariaten zoals diegene waar verzoeker zich toe gewend heeft.*

Indien het Commissariaat- Generaal van oordeel is dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen hieromtrent heeft afgelegd, hoewel verzoeker wel kan aantonen dat corruptie nog steeds een wijdverspreid probleem is in El Salvador, dan dient minstens het CGVS dit aan te tonen door middel van objectieve bronnen.”

(iv) Aangaande de drie politiedelegaties in Mejicanos

Waar de bestreden beslissingen stellen dat verzoeker vage verklaringen aflegde over de politiedelegatie waar hij klacht indiende, geven zij aan dat verzoeker formeel wenst te volharden in zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, waaruit zij citeren, waarin hij heeft uitgelegd hoe lang hij in Mejicanos woonde met verzoekster. Zij benadrukken dat verzoeker niet in Mejicanos ging gaan wonen om de regio te leren kennen, het was enkel vanwege het feit dat hij zich anders niet naar zijn werk kon verplaatsen. Hij heeft nooit gedacht dat hij daar ooit zou moeten gaan wonen, doch omwille van de gebeurtenissen, die een zeer grote impact hebben gehad op hem, heeft hij dat wel moeten doen.

Verzoekers menen dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met hetgeen verzoeker wel kon verklaren op dit punt en citeren uit zijn verklaringen tijdens de persoonlijke onderhoud. Zij voeren aan dat verzoeker, *“hoewel hij enkel in angst heeft geleefd toen hij daar woonde”*, toch verschillende aanknopingspunten kan aanreiken, waar onvoldoende rekening mee wordt gehouden door de commissaris-generaal.

Waar de bestreden beslissingen stellen dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over het indienen van de klacht, wensen verzoekers te verduidelijken dat *“Verzoekster verklaarde dat zij wel beiden binnenkwamen, maar dat zij enkel alleen even naar binnen kwam omdat ze naar het toilet moest gaan. Toen zij terugkeerde stond ze gewoon voor de deur te wachten.*

Het is dus enkel de verzoeker die een verklaring heeft afgelegd.

Er is aldus geen sprake van een tegenstrijdigheid. Beide verklaringen zijn juist. Het enige verschil is dat verzoeker niet heeft verklaard dat verzoekster enkel binnen is gekomen om naar het toilet te gaan, doch dat zij daarna buiten aan de deur heeft gewacht.”

Verzoekers menen dat verzoekster dit ook zo verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud en citeren uit haar verklaringen.

Verzoekers geven verder aan *“ernstig gegriefd”* te zijn door de motivering in de bestreden beslissingen dat het ongeloofwaardig is dat verzoeker een klacht indiende bij de politie hoewel hij verklaarde dat dit een risico inhield, waarbij zij toelichten als volgt:

“Het Commissariaat- Generaal blaast warm noch koud. Enerzijds motiveert zij hierboven dat het vreemd is dat verzoeker pas een klacht gaat indienen na het tweede incident, om dan nu te motiveren dat het eigenlijk zeer bizar is dat verzoeker klacht zou neerleggen, gelet op het risico dat er is dat er banden zijn tussen politieagenten en de benedeleden.

Dit is niet ernstig te noemen.

Verzoekende partijen wensen hier dan ook bijkomend aan te halen dat het inderdaad riskant is om een klacht in te dienen, doch welke andere keuze hadden ze? Wachten tot het erger zou worden? Verzoekende partijen hadden geen andere optie dan klacht neer te leggen.

Verzoekende partijen beamen, en zoals hierboven reeds aangehaald, dat het algemeen geweten is dat er veel corruptie is in El Salvador, en dat er banden bestaan tussen de politieagenten en de benedeleden. Daarom is er ook zo weinig vertrouwen naar de politie toe en hebben verzoekende partijen ook gewacht met het indienen van een klacht. Ze wisten niet goed of ze het nu wel of niet dienden aan te geven.

De situatie is duidelijk zeer complex en een harde realiteit in El Salvador. Een realiteit waar het CGVS niet in de minst rekening mee houdt.

Dit getuigt niet van een zorgvuldig onderzoek.”

(v) Aangaande het derde incident op 10 juli 2019

Waar de bestreden beslissing wijst op tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen bij aanvang van de procedure met betrekking tot dit incident, wensen verzoekers te verduidelijken dat *“het gaat om een menselijke vergissing.*

Verzoeker is formeel. Zijn GSM werd toen niet gestolen en de versie van het CGVS is de enigste juiste versie.

Hij wenst te benadrukken dat het voor hem zeer moeilijk was om alles te herbeleven. Het is niet gemakkelijk om al deze zaken te moeten herbeleven. Verzoeker is ook nooit op zulke wijze gehoord geweest en daarbij het trauma dat hij telkens opnieuw diende te beleven, heeft een enorme impact gehad om hem.

Vergissen is uiteraard menselijk.”

(vi) Aangaande de handelwijze van verzoekers na het derde incident

Waar de bestreden beslissingen stellen dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zijn vriendin niet op de hoogte heeft gesteld onmiddellijk na het incident, wenst verzoeker te benadrukken dat hij in schok was na het laatste incident, en niet goed wist wat hij diende te doen. Hij wou haar niet ongerust maken als ze in orde was en er met verzoeker ook fysiek niks was gebeurd. Hij wachtte dan ook liever af tot ze thuis was, om haar te vertellen wat hem was overkomen.

Waar de bestreden beslissingen aanvoeren dat het niet aannemelijk is dat verzoekers geen geld in huis hadden terwijl de benedeleden geld van hen eisten, verduidelijken verzoekers dat *“zij niet met de benedeleden wilden samenwerken.*

Het is waar dat zij in het begin niet goed wisten wat zij moesten doen, maar samenwerken zou impliceren dat zij maandelijks een bepaald bedrag dienden te betalen, dat altijd verhoogd kon worden. Zij wisten ook niet van waar ze dat geld dienden te halen.

Verzoekende partijen wilden de beste manier zoeken om hen uit de situatie te krijgen. De benedeleden gewoon geld geven zou de situatie niet oplossen, doch enkel verergeren. Het was geen oplossing om hen gewoon het geld te geven.”

Verzoekers stellen verder zich niet akkoord te kunnen verklaringen met de motivering in de bestreden beslissingen dat indien zij de regio zouden verlaten, zoals de benedeleden eisten, de problemen zouden stoppen. Zij wensen te benadrukken dat indien zij verhuisd zouden zijn, dit hun problemen niet had opgelost. Zelfs als de benedeleden hen zou zeggen dat ze daar niet meer mochten blijven, en zij zouden verhuisd zijn, dan kunnen zij enkel naar een regio gaan waar een andere rivaliserende bende aan de macht is. Wat natuurlijk nog meer problemen zou kunnen veroorzaken, gezien ze dan worden beschouwd als afkomstig van een regio van de rivaliserende bende, aldus verzoekers. Verzoeker wenst te benadrukken dat hij gewoonweg vermoord zou kunnen worden, louter omdat hij afkomstig zou zijn uit een andere regio, en hierdoor als een bedreiging zou beschouwd worden. Zij stellen dat dit bevestigd wordt door de voormelde UNHCR "Guidelines", waaruit zij citeren. Zij menen dan ook dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met de algemene context in El Salvador, waaruit blijkt dat zomaar gaan wonen in een andere regio, zware consequenties met zich kan meebrengen.

(vii) Aangaande het vierde incident van 15 juli 2019

Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoekers tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd over dit incident, wensen verzoekers te verduidelijken als volgt:

"a) Verzoekende partijen beamen dat het inderdaad twee verschillende versies zijn, doch beiden zijn juist en kunnen op een andere manier geïnterpreteerd worden.

Verzoekster verklaarde dat de deur gesloten was, doch de deur was effectief niet op slot en kon dus gemakkelijk geopend worden. Verzoeker verklaarde dat de deur open was, maar bedoelde hiermee dat deze niet op slot zat. De deur was dus wel dicht, doch niet vast, waardoor beide versies hier opnieuw juist zijn en er aldus een sprake is van enige tegenstrijdigheid.

b) Ook merkt het Commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen op omtrent het geld dat aanwezig zou zijn in het huis, ten tijde van het vierde incident.

Verzoeker wenst hier te benadrukken dat hij geld in huis had, maar dat hij niet veel had gespaard. Het was geld dat hij verdiend had met een maand over te werken bij Pizza Hut. Maar dit geld stond effectief op een bankkaart.

Het enige wat verzoeker toen op zak had was wat munten. Dit kon hij toch moeilijk aan de overvallers geven? Dat zou niet serieus worden genomen.

Boven wenst verzoeker nog op te merken, verklaarde hij wel degelijk dat de benedeleden zeiden dat ze heel duidelijk hadden gezegd dat ze al het geld wilden. Maar toen ze het huis binnenvielen die dag, hadden verzoekende partijen nog niet al het geld bijeen gespaard, of toch niet in cash geld en daarom vroegen ze meer tijd om het geld te verzamelen.

c) Tenslotte merkt het CGVS op dat verzoeker verklaarde dat hij als ontslagpremie 1300 dollar verkreeg van Pizza Hut en dat hij deze cheque ook onmiddellijk heeft geïnd. Hierdoor lijkt het voor het Commissariaat-Generaal niet aannemelijk dat verzoekende partijen niet voldoende geld in huis zouden hebben om aan de benedeleden te kunnen geven.

Verzoeker begrijpt hier de verwarring. Hij wenst te benadrukken dat toen hij de cheque kreeg, hij niet onmiddellijk het geld heeft geïnd, doch is hij wel met de cheque naar de bank gegaan, om dit te kunnen innen. Dit wilt echter niet zeggen dat hij toen onmiddellijk 1300 dollar cash geld meekreeg, want dat was niet het geval. Dat geld diende hij later te komen ophalen.

Ook hier kan verzoeker aldus enige verwarring van het CGVS verduidelijken."

(viii) Aangaande het ontslag bij Pizzahut

Verzoekers vinden het "verbazend" dat de commissaris-generaal hier zoveel aandacht aan schenkt en lichten hierbij toe als volgt:

"Zij stellen dat het niet abnormaal is dat zij op hetzelfde moment ontslag namen bij Pizza Hut. Verzoeker diende ontslag te nemen omwille van zijn problemen met de benedeleden.

Doordat hij in een gevaarlijke regio woonde, kon hij zich ook niet meer beroepen op de taxidienst van Pizza Hut om op zijn werk te geraken.

Door de problemen was het dan ook voor verzoeker te gevaarlijk om die lange afstand alleen te overbruggen.

Ook voor verzoekster is het niet onlogisch dat zij ontslag nam na het tweede incident, omdat toen de problemen van verzoeker, ook persoonlijk op haar betrekking kregen. Zij werkte vele nachtshiften en gelet op het feit dat de benedeleden voornamelijk 's nachts opereren, is het niet onlogisch dat ook zij zich genoodzaakt zag om ontslag te nemen en ander werk te zoeken.

Dat het Commissariaat-generaal dit dan ook als vreemd beschouwd, kunnen verzoekende partijen niet begrijpen en zij tonen dan ook aan dat hun ontslag enkel is ingegeven omwille van de problemen die zij beiden kenden met de bendeleden.”

(ix) Aangaande de paspoorten van verzoekers

Waar de bestreden beslissingen stellen dat het niet aannemelijk is dat verzoekers paspoorten hebben die zijn uitgegeven twee maanden voor hun vertrek, geven verzoekers aan dat zij wensen te volharden in hun verklaringen zoals zij aflegden tijdens de persoonlijke onderhouds. Zij zijn formeel dat *“zij paspoorten nodig hadden omdat alle restaurantfranchises van Pizza Hut deelnamen aan een businessstoernooi. En hun vestiging deed voor de eerste keer mee.*

Het winnende team zou worden meegenomen op een reis naar het buitenland om tegen het winnende team van hetzelfde bedrijf van een ander land te spelen. Maar hiervoor had je dus wel een paspoort nodig.”

Verzoekers besluiten dat uit hetgeen voorafgaat kan blijken dat de commissaris-generaal onredelijk is in zijn motivering en de bewijslast volledig bij verzoekers legt, zonder rekening te houden met hetgeen zij wel verklaard hebben tijdens de persoonlijk onderhouds. Zij voeren aan dat dit niet getuigt van een zorgvuldig en gedegen onderzoek en dat zij erkend hadden dienen te worden. De bestreden beslissingen dienen hervormd, dan wel vernietigd te worden.

In een tweede middel – met betrekking tot de subsidiaire bescherming – citeren verzoekers artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de motieven van de bestreden beslissingen over artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet en stellen hiermee niet akkoord te kunnen gaan, daar deze motivering niet ernstig is en de commissaris-generaal niet voldoet aan zijn onderzoeksbevoegdheid, noch rekening houdt met alle elementen in het administratief dossier.

Verzoekers laten gelden dat de voormelde UNHCR *“Guidelines”* wel degelijk aantonen dat het bendegegeweld uit El Salvador kan leiden tot een ernstige bedreiging voor het leven en wel degelijk kan vallen onder de criteria van het Vluchtelingenverdrag. Zij citeren hieruit een passage en laken het feit dat de bestreden beslissingen op geen enkele manier rekening houden met het willekeurig geweld in El Salvador, noch met de nood hierdoor aan subsidiaire bescherming.

Verder stellen verzoekers dat El Salvador op de derde plaats staat waar burgers het slachtoffer kunnen worden van dodelijk geweld (verzoekschrift, stuk 7) en dat San Salvador op wereldschaal veruit de gevaarlijkste stad is, en dat ook het OSAC *“El Salvador 2019 Crime & Safety Report”* (*Ibid.*, stuk 8) duidelijk stelt dat het geweld in El Salvador zeer precair is en dat het geweld er welig tiert, waarna zij twee passages uit dit rapport citeren. Zij laten gelden dat het geweld volgens bronnen, mede omwille van dit aanhoudende bendegegeweld in El Salvador, toch aanvaard moet worden als willekeurig geweld, zoals ook geponeerd wordt door het Georgetown Institute for Women and Peace (*Ibid.*, stuk 9), waaruit zij vervolgens citeren en afleiden dat het CGVS zich niet kan verschuilen achter de motivatie dat hier enkel sprake zou zijn van een precair crimineel geweld dat niet ressorteert onder het Vluchtelingenverdrag. Er is aldus volgens verzoekers sprake van een binnenlands gewapend conflict.

Daarnaast laten verzoekers gelden dat een recent rapport van 5 februari 2020 van Human Rights Watch (*Ibid.*, stuk 10) aantoont dat *“returnees”* naar El Salvador een hoog risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven tot zelfs een vrees voor hun leven indien zij dienen terug te keren naar hun land van herkomst. Zij citeren een passage uit dit rapport en voeren aan dat dit rapport, hoewel het voornamelijk de focus legt op Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, het risico voor asielzoekers uit El Salvador bij terugkeer naar hun land van herkomst aantoont, alsook dat het voornamelijk gaat om personen die gevlucht zijn voor het bendegegeweld en bij terugkeer ook door die bendeleden worden gedood.

Verzoekers wijzen er nog op dat de commissaris-generaal stelt dat een verblijf in het buitenland kan leiden tot afpersing door criminele bendes, doch dat afpersing alomtegenwoordig is in El Salvador en dit dus geen reden kan zijn om te oordelen dat ‘returnees’ bij een terugkeer problemen kunnen ondervinden. Verzoekers wijzen er evenwel op dat uit de COI Focus *“Salvador. Retour au pays des ressortissants”* van Cedoca van 9 januari 2020, waaruit zij citeren, blijkt dat er verre van een monitoring wordt gehouden van terugkeerders naar El Salvador, omdat enerzijds de overheid geen maatregelen hiertoe neemt en anderzijds, dat de situatie zodanig precair is dat de opvolging niet gegarandeerd kan worden. Verzoekers leiden hieruit af dat er eigenlijk weinig bewijzen zijn die aantonen dat verzoekers bij hun terugkeer naar El

Salvador geen problemen zou ondervinden. Zij menen verder dat de informatie waarnaar de COI verwijst achterhaald is, gezien het gaat om bronnen van 2018 en 2019, terwijl de informatie waarnaar verzoekers verwijzen van 2020 dateert en dus actueler is. Uit de informatie blijkt aldus dat er geen of nauwelijks opvolging gebeurt, zodat verzoekers niet kunnen accepteren dat de commissaris-generaal stelt dat terugkeerders “kunnen” problemen ondervinden. Zij achten deze motivering onacceptabel en niet getuigen van een grondig en zorgvuldig onderzoek. Gelet op het grootschalig risico dat verzoekers zullen ondervinden bij een terugkeer, omwille van de precare veiligheidssituatie, dient een grondig en individueel onderzoek te worden gevoerd, hetgeen ontbreekt in de bestreden beslissingen.

Verzoekers besluiten dat zij hebben kunnen aantonen dat zij een actuele vrees hebben bij een terugkeer naar El Salvador. Niet enkel werden zij er door bendeleden persoonlijk geviseerd, het algemene geweld is er van een dermate hoog niveau, dat zij bij terugkeer zich zullen bevinden in een land dat wordt geteisterd door willekeurig geweld zoals omschreven in artikel 48/4, § 2 c), van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal heeft niet alle feitelijkheden en elementen uit het dossier in rekening gebracht, aldus verzoekers.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegen verzoekers volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- uittreksels uit de UNHCR “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van UNHCR van maart 2016 (stukken 2, 5 en 6);
- het rapport “*El Salvador: Police corruption and abuse; government measures to fight police corruption and abuse; police oversight mechanisms and their effectiveness; procedures for filing complaints against police officers*” van Immigration and Refugee Board of Canada van 5 mei 2020 (stuk 3);
- het artikel “*If an international commission meant to fight corruption in El Salvador is not allowed to investigate, what is its purpose?*” van ElFaro.net van 7 februari 2020 (stuk 4);
- het artikel “*Data shows scale of gang killings in Central America*” van The New Humanitarian van 28 februari 2020 (stuk 7);
- het “*El Salvador 2019 Crime & Safety Report*” van OSAC (stuk 8);
- de policy brief “*Gang Violence and Armed Conflict: A new perspective on El Salvador*” van GIWPS van november 2018 (stuk 9);
- een uittreksel uit het rapport “*Deported to Danger*” van Human Rights Watch van 5 februari 2020 (stuk 10);
- een uittreksel uit de COI Focus “*Salvador. Retour au pays des ressortissants*” van Cedoca van 5 februari 2020 (stuk 11).

2.1.3. In een aanvullende nota van 1 februari 2020 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- de COI Focus “*Salvador. Retour au pays des ressortissants*” van Cedoca van 17 december 2020;
- de COI Focus “*Salvador. Situation sécuritaire*” van Cedoca van 12 oktober 2020.

2.1.4. Ter terechtzitting leggen verzoekers met een aanvullende nota volgende stukken neer:

- een krantenartikel “*met betrekking tot de dood van de neef van verzoekster*” (stuk 13);
- het arrest nr. 248 346 van de Raad van 28 januari 2021 (stuk 14).

2.2. De Raad onderzoekt de verzoeken om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoekers geschonden achten, en een theoretische uiteenzetting over een aantal van deze bepalingen laat niet toe om vast te stellen dat verzoekers een nood hebben aan internationale bescherming.

2.3. Verzoekers slagen er niet in om de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoekers’ verweer in het verzoekschrift in wezen beperkt blijft tot het herhalen van hun verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, het poneren van loutere

beweringen, het citeren uit algemene informatie en het minimaliseren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hiermee doen zij echter geen afbreuk aan de terechte motivering in de bestreden beslissingen waaruit genoegzaam blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de ingeroepen vervolgingsfeiten, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen dat (i) verzoekers tegenstrijdige verklaringen aflegden over het eerste incident op 1 mei 2019, (ii) verzoeker incoherente verklaringen aflegde over de redenen waarom hij pas na het tweede incident klacht indiende, (iii) verzoekers tevens tegenstrijdige verklaringen aflegden over het tweede incident op 23 juni 2019 die bovendien incoherent zijn met de inhoud van de neergelegde politieaangifte, (iv) verzoeker vage verklaringen aflegde over de politiedelegatie waar hij klacht indiende en (v) verzoekers' verklaringen over het indienen van de klacht tegenstrijdig zijn, (vi) verzoeker geen contact meer heeft opgenomen met de politie over zijn zaak en zijn verklaringen over de redenen waarom hij klacht indiende onlogisch zijn, (vii) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over het derde incident op 10 juli 2019 en (viii) de handelswijze van verzoekers na dit derde incident ongeloofwaardig zijn, gezien het niet aannemelijk is dat (a) verzoeker zijn vriendin niet onmiddellijk op de hoogte bracht van dit incident, (b) zij er niet voor zorgden dat er geld klaarlag in huis hoewel de benedeleden stelden dat zij renta van hen zouden komen eisen, (c) zij niet hebben overwogen om ergens onder te duiken, hoewel de bende stelde dat zij moesten betalen of zich niet meer zouden laten zien, (ix) verzoekers tevens tegenstrijdige verklaringen aflegden over het vierde incident op 15 juli 2019 en (x) over het verblijf van verzoekers bij de tante van verzoekster en de ongeloofwaardigheid van hun verklaringen over de ondergane bedreigingen verder wordt bevestigd door (xi) de uitgiftedata van hun paspoorten, die werden uitgegeven alvorens verzoekers beslisten het land te ontvluchten en (xii) het feit dat verzoekers ontslag namen bij Pizzahut alvorens zij beslisten om El Salvador te ontvluchten.

De bestreden beslissing in hoofde van verzoeker oordeelde vooreerst pertinent en correct als volgt:

“Betreffende het eerste incident, op 1 mei 2019, valt het op dat u bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat de benedeleden uw t-shirt omhoog deden en vroegen waar u vandaan kwam (vragenlijst CGVS, p. 1), maar dit bij het CGVS helemaal niet vertelde. Hoewel er u tijdens het persoonlijk onderhoud meerdere keren wordt gevraagd of ze u aanraakten of fouilleerden, vermeldde u helemaal niet dat ze uw t-shirt omhoog hadden gedaan. Gewezen op deze incoherentie met uw verklaringen bij DVZ verklaart u dat ze inderdaad uw t-shirt omhoog deden om te zien of u tatoeages had en dat u het niet had verteld omdat u er niet aan had gedacht (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 14). De omissie met betrekking tot het opheffen van uw t-shirt is echter niet het enige element dat niet coherent is met uw verklaringen bij DVZ. Bij DVZ vermeldde u namelijk niet dat ze bij het eerste incident uw portefeuille en GSM stalen, terwijl u op het CGVS wel de diefstal van twee voor u belangrijke zaken, met name uw portefeuille en gsm vermeldde (notities persoonlijk onderhoud, p. 14). Uw vriendin verklaarde trouwens bij DVZ dat jullie bij het eerste incident beiden samen werden overvallen (vragenlijst CGVS (...), p. 1), wat compleet niet overeenstemt met jullie verklaringen op het CGVS, waar jullie beiden verklaarden dat het eerste incident enkel u overkwam (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 10, notities persoonlijk onderhoud (...), p. 11). Daarenboven zijn uw verklaringen over wanneer u het haar vertelde tegenstrijdig met die van uw vriendin. U verklaart dat u pas over dit eerste incident vertelde toen ze thuiskwam van het werk. U probeerde haar voordien niet te contacteren want u wou haar niet doen schrikken terwijl ze aan het werk was (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 24). Uw vriendin zegt echter dat u haar tijdens haar werk een sms stuurde waarin u vroeg of ze u kon contacteren. Toen ze u belde tijdens haar pauze, vertelde u haar dat u bedreigd en beroofd was. Ze stopte daarop iets vroeger met haar werk, waarna u thuis alles aan haar hebt verteld (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 17). Geconfronteerd met de tegenstrijdigheid tussen jullie verklaringen zegt uw vriendin dat u zich hebt vergist en dat het bij het derde incident was dat u het pas nadien aan haar vertelde (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 17). Deze uitleg kan voornoemde duidelijke tegenstrijdigheid tussen jullie verklaringen echter niet opheffen.”

Het verweer in het verzoekschrift is niet van die aard om afbreuk te doen aan deze vaststellingen. Waar verzoekers verduidelijken dat verzoeker tijdens het eerste incident inderdaad werd gefouilleerd door de benedeleden, doch meende dat hij dit niet opnieuw diende te vertellen omdat hij dit reeds verklaard had tijdens het interview bij aanvang van de procedure, wijst de Raad erop dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming (in staat is om voldoende) coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn relaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. Bovendien acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoeker niet zou vermelden dat de benedeleden zijn shirt omhoog deden tijdens het persoonlijk onderhoud terwijl hem meermaals uitdrukkelijk werd gevraagd of de benedeleden hem hadden gefouilleerd of aangeraakt tijdens

dit eerste incident (administratief dossier verzoeker, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 14). Verzoekers' verweer biedt geen afdoende verklaring voor de vastgestelde tegenstrijdigheid.

Verzoekers, ter minimalisering van de vaststelling dat verzoeker tijdens het interview bij aanvang van de procedure niet vermeldde dat zijn gsm en portefeuille werden gestolen bij het eerste incident, voeren aan dat hij bij dit interview gevraagd werd om een korte samenvatting doch geen details te geven over zijn problemen. Volgens hen, kan dit aldus niet aan hem worden verweten. De Raad volgt deze visie niet. Verzoeker werd bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen dat van hem verwacht wordt dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. Het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, ontslaat verzoeker niet van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de procedure. De Raad stelt in dit verband vast dat verzoeker tijdens dit interview wel vermeldde dat de benedeleden zijn gsm en geld hadden gestolen bij het derde incident (administratief dossier verzoeker, CGVS-vragenlijst, stuk 8, p. 2), zodat het niet onredelijk is om te verwachten dat hij de diefstal van zijn spullen tijdens het eerste incident ook zou vermelden tijdens dit interview. Daarom treedt de Raad de bestreden beslissingen bij dat verzoeker incoherente verklaringen aflegde op dit punt.

Waar verzoekers nog aanvoeren dat verzoekster tijdens het interview bij aanvang van de procedure haar relaas heeft aangevangen bij het tweede incident op 23 juni 2019 omdat dit het eerste incident was waar zij bij betrokken was, wordt dit verweer niet aanvaard. De Raad stelt immers vast dat uit de CGVS-vragenlijst blijkt dat verzoekster melding gemaakt heeft van vier incidenten met de benedeleden, in overeenstemming met de verklaringen van verzoeker en haar eigen verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Verzoekster verklaarde bij aanvang van de procedure uitdrukkelijk dat zij tweemaal samen met haar vriend werd bedreigd door de benedeleden op straat (administratief dossier verzoekster, CGVS-vragenlijst, stuk 8, p. 1-2), terwijl verzoeker en zijzelf tijdens het persoonlijk onderhoud slechts melding maken van één incident waarbij verzoekster bedreigd werd door benedeleden op straat (*Ibid.*, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 11-13; administratief dossier verzoeker, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 10-12). Verzoekers' betoog betreft dan ook louter een *post-factum* verweer tot stand gekomen na kennisname van de bestreden beslissingen in een poging om voormelde verklaringen in overeenstemming te brengen, doch kan geenszins volstaan ter verklaring van de vastgestelde tegenstrijdigheid in hun verklaringen op dit punt.

Verzoekers voeren verder aan dat de verklaringen van verzoekster over de wijze waarop verzoeker haar inlichtte na het eerste incident een communicatiefout betreft. Zij haalde het eerste en derde incident door elkaar. De Raad merkt echter op dat van verzoekster wordt verwacht dat zij (in staat is om voldoende) coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt voor de instanties. Zij dient de feiten die de aanleiding vormen voor haar vlucht, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van haar relaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weer te geven in iedere fase van het onderzoek. De Raad acht verzoekers' verweer aldus te lichtvoetig om de vastgestelde tegenstrijdigheid te verklaren of te verschonen.

Verzoekers kunnen, gelet op hetgeen voorafgaat, dan ook niet worden bijgetreden dat de vastgestelde tegenstrijdigheden enkel betrekking hebben op miscommunicaties of verschillende interpretaties. Het betreffen bovendien, in tegenstelling tot wat verzoekers beweren in hun verzoekschrift, kernelementen van hun relaas, zodat redelijkerwijze kon worden verwacht dat zij deze elementen correct weergeven. De bestreden beslissingen oordeelden aldus terecht dat de voormelde vaststellingen afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van verzoekers' relaas.

De bestreden beslissing in hoofde van verzoeker stelde verder nog terecht vast dat:

“U legt ook weinig coherente verklaringen af over de reden waarom u pas na het tweede incident klacht indiende, en niet na het eerste incident. U zegt hierover dat u geen klacht indiende omdat ze voor diefstal niets doen in El Salvador, terwijl u bij het tweede incident bedreigd werd toen ze zeiden dat ze u niet meer wilden terugzien en u daarom wel klacht indiende (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 15). Deze uitleg klopt echter niet, daar ze u tijdens het eerste incident ook al bedreigden door te zeggen dat ze u niet wilden terugzien en u verklaarde zo geschrokken te zijn van het incident dat u uw werkgever niet kon verwittigen (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 14). Het is dus niet logisch dat u na het tweede incident wel klacht wilde neerleggen, maar na het eerste niet.

Hiermee geconfronteerd verandert u uw uitleg en zegt u dat u wel onder de indruk was van de diefstal maar er niet zo veel belang aan hechtte, en wel geschrokken was toen u een tweede keer werd beroofd (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 16). Deze uitleg is niet overtuigend, temeer daar u voordien duidelijk had gesteld geschrokken te zijn van het eerste incident.”

Verzoekers benadrukken dat het indienen van een klacht bij de politie in El Salvador niet zo eenvoudig is, omdat zij diefstal en doodsbedreigingen niet serieus nemen. Verzoeker diende pas klacht in na het tweede incident, aangezien hij het gevoel had dat de situatie ernstiger was. Zij menen dat niet aan hem kan

worden verweten dat hij eerst de situatie probeerde af te wachten en zich “low-profile” hield, nu uit algemene informatie blijkt dat personen die een klacht indienen tegen bendeleden zich aan represailles kunnen verwachten. De Raad merkt op dat voormeld verweer op zich geen afbreuk kan doen aan de pertinente en correcte vaststelling in de bestreden beslissingen dat verzoeker inconsistente verklaringen heeft afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud over de redenen waarom hij pas na het tweede incident klacht indiende bij de politie.

De bestreden beslissing in hoofde van verzoeker motiveerde nog terecht als volgt:

“Met betrekking tot het tweede incident, toen u en uw vriendin werden overvallen op 23 juni 2019, zijn uw verklaringen tegenstrijdig met die van uw vriendin. Ze verklaart namelijk dat ze van u niets namen, omdat ze uw GSM al hadden gestolen (notities persoonlijk onderhoud (...), p.), terwijl u verklaart dat ze bij het tweede incident voor de tweede keer een GSM van u namen. Hiermee geconfronteerd bevestigt u enkel dat uw versie correct is (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 20), wat de tegenstrijdigheid niet verklaart. Wat nog verwarrender is, is dat uw vriendin bij DVZ wel verklaarde dat jullie GSM's, meervoud dus, werden gestolen (vragenlijst CGVS 19/21936, p. 2). Uw verklaringen over dit tweede incident zijn ook niet coherent met de politieaangifte. U verklaarde bij de politie namelijk dat het incident plaatsvond rond 13 uur. Uw vriendin moest om 14 uur beginnen op haar werk (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 16). Bij de politie verklaarde u echter dat het incident om 14 uur plaatsvond. Hiermee geconfronteerd verklaart u dat de aangifte slecht is opgesteld en dat het niet mogelijk was deze te veranderen (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 16), wat slechts een post factum uitleg is voor de vele incoherenties tussen de inhoud van uw aangifte en uw verklaringen. Zo staat in de aangifte ook “op het moment dat hij op weg naar huis was nadat hij zijn levenspartner op het werk had afgezet, hij onderschept werd door twee personen die het uiterlijk hadden van gangsters, zij verplaatsen zich met een zwarte motorfiets, de chauffeur van de motorfiets vroeg hem om zijn rugzak en mobiele telefoon af te geven en zei tegen hem ‘jij bent gewaarschuwd, wij willen je hier niet meer terugzien, hetzelfde voor je vrouw genaamd J.Y.G.B., 25 jaar oud’, dan liet hij het vuurwapen zien”, wat de indruk wekt dat alleen u werd overvallen en nadat u uw vriendin had afgezet, en niet u tesamen met uw vriendin. Hierop gewezen herhaalt u enkel dat de aangifte fout werd opgesteld en dat u dat nog hebt proberen rechtzetten (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 17), wat de vele ongerijmdheden niet verklaart. Zo verklaart u eveneens dat u de klacht indiende op 30 juni 2019 indiende (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 17), terwijl op de aangifte 30 juli 2019 vermeld staat. Hierop gewezen verklaart u enkel dat u dat niet checkte toen u de klacht deed en enkel de tekst gelezen had (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 17). De kleine lettertjes op de aangifte geven echter wel degelijk aan dat deze afgeprint werd op 30 juli en niet op 30 juni, hoewel u beweert de kopie wel degelijk op 30 juni te hebben ontvangen (notities persoonlijk onderhoud (...)). Er staat op de aangifte ook een naam met de hand geschreven “E.Y.C.”, maar u weet enkel dat het iemand is waarvan de politie u zei dat u ze moest zoeken. U weet niet of het een advocatenkantoor of advocaat is. Gevraagd naar de context waarin de naam werd opgeschreven verklaart u dat ze enkel zeiden contact op te nemen met de persoon en u geen adres kreeg of niets en er verder niets over weet. U hebt geen contact proberen opnemen met de persoon in kwestie omdat u niet meer informatie erover kreeg (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 19). Het is opvallend dat er op de kopie van de aangifte de naam van een bepaald persoon wordt bijgeschreven, maar dat u helemaal geen informatie blijkt te hebben over wie dit is of waarom deze naam werd opgeschreven.”

Waar verzoekers, ter minimalisering van de vastgestelde tegenstrijdigheden in hun verklaringen, stellen dat de situatie voor verzoekster traumatisch is geweest, waardoor zij moeite heeft om alles coherent en chronologisch te verklaren, wijst de Raad er andermaal op dat van verzoekster kan worden verwacht dat zij in staat is om voldoende coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen af te leggen. Zij dient de feiten die de aanleiding vormen voor haar vlucht, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van haar relaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weer te geven in iedere fase van het onderzoek. Verzoekers brengen geen bewijs bij waaruit kan blijken dat verzoekster omwille van enige trauma's in haar hoofde hiertoe niet in staat zou zijn geweest, zodat voormeld verweer geen afbreuk kan doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden.

Verzoekers volharden verder in hun verzoekschrift in hun verklaringen dat de politieagent een eigen interpretatie gaf aan hun klacht, doch de Raad merkt op dat dit verweer een loutere bewering betreft.

Die bewering kan geen afbreuk doen aan de vastgestelde incoherenties tussen verzoekers' verklaringen en de inhoud van de neergelegde klacht. De Raad ziet immers niet in waarom de politieagent in kwestie moeite zou ondernemen om verzoekers' klacht aan te horen om vervolgens een afwijkende versie van de feiten neer te schrijven. De loutere verwijzing naar algemene informatie inzake de corruptie binnen de politie in El Salvador, die geen betrekking heeft op verzoekers' persoon, kan op zich niet volstaan om afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen. Hoe dan ook is de Raad van oordeel dat, gelet op de vastgestelde discrepanties tussen verzoekers' verklaringen en de inhoud van de klacht, deze klacht geen bewijswaarde heeft ter staving van de door verzoekers aangehaalde vervolgingsfeiten.

De bestreden beslissing in hoofde van verzoeker stelde vervolgens met reden dat:

“Bovendien verklaart u naar drie politiedelegaties in Mejicanos te zijn geweest die uw klacht weigerden te ontvangen, maar kan u niet benoemen welke dat waren. Ook in verband met de vierde politiedelegatie, die uw klacht wel ontving, hebt u maar zeer weinig informatie. U kan slechts een zeer vage uitleg geven van de plaats waar deze zich bevindt. Dat u dit niet goed kan uitleggen omdat u Mejicanos niet goed kent (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 18), is geen voldoende verklaring. U bent immers naar deze politiedelegatie geweest en zou toch enig referentiepunt in de omgeving moeten kunnen noemen. De verklaringen van u en uw vriendin over hoe het indienen van de klacht precies verliep zijn daarenboven tegenstrijdig. U verklaart dat u de aangifte deed in een lokaal, waarin u neerzat aan een bureau terwijl uw vriendin aan de deur bleef staan (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 25). Volgens uw vriendin gingen jullie echter allebei binnen in het lokaal en zaten jullie samen aan de bureau om de aangifte te doen. Gewezen op deze tegenstrijdigheid zegt ze dat de politieagent enkel met u sprak en dat ze op een gegeven moment even naar het toilet is geweest (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 18), wat niets verandert aan de contradictie tussen jullie beider verklaringen.”

Verzoekers wijzen in hun verzoekschrift op de verklaringen van verzoeker met betrekking tot de locatie van de politiedelegatie en het feit dat hij nog niet zo lang in Mejicanos woonde. Het verzoekschrift benadrukt dat hij niet daar ging wonen om de regio te leren kennen, doch er enkel ging wonen omwille van zijn werk. Aldus komen verzoekers aangaande de motieven in de bestreden beslissingen op dit punt niet verder dan een loutere herhaling van verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Deze herhaling doet echter geen afbreuk aan de in de bestreden beslissingen vermelde, pertinente en terechte motieven. Er werd immers terecht geoordeeld dat verzoekers verklaring dat hij de plaats niet goed kent, niet volstaat om zijn lacunaire kennis van de locatie van de politiedelegatie waar hij klacht indiende te verklaren. Van verzoeker kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij minstens enig referentiepunt in de omgeving kan geven. Uit zijn verklaringen blijkt dit evenwel niet het geval. Gezien voormelde motieven niet dienstig worden weerlegd, blijven deze onverminderd gehandhaafd.

Verzoekers voeren in het verzoekschrift aan dat verzoekster binnenkwam in het lokaal enkel omdat zij naar het toilet moest en verder voor de deur wachtte. Dit verweer betreft een loutere herhaling van de verklaringen van verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud die echter inconsistent zijn met haar eerdere verklaringen dat zij samen met verzoeker aan het bureau ging zitten (administratief dossier verzoekster, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 18), terwijl verzoeker dan weer verklaarde dat zij de hele tijd aan de deur bleef staan (administratief dossier verzoeker, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 25). Verzoekers' verweer in het verzoekschrift kan de vastgestelde inconsistenties in hun verklaringen op dit punt aldus niet weerleggen of in een ander daglicht stellen.

In de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker werd verder nog op pertinente en correcte wijze gesteld dat:

“U hoorde na de aangifte niets meer van de politie in verband met de stand van het onderzoek, maar nam zelf ook geen contact met hen op om te weten hoe het stond. U verklaart dit niet te hebben gedaan omdat een aangifte voor de politie maar een papier is waar ze niets mee doen. Bovendien zijn er banden tussen de politie en de bendes (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 19). Wat u dus eigenlijk verklaart is dat het geen nut heeft, en zelfs risicovol is, om klacht in te dienen bij de politie. Het is dan ook niet logisch dat u dit deed. U hebt hier ook geen echte uitleg voor, en verklaart enkel dat u een antwoord wilde van de politie en meer van hen verwachtte ondanks het feit dat u wist dat hoe de politie werkt (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 19). Dit verklaart niet waarom u de beslissing nam om naar de politie te gaan, terwijl u blijkbaar wist dat dit waarschijnlijk enkel in uw nadeel kon spelen. In verband met de kopie van de aangifte dient er bovendien ook nog op te worden gewezen dat u deze niet neerlegde bij de DVZ. Uw enige verklaring hiervoor is dat u niet wist dat u het moest overhandigen (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 19). Gezien er u gevraagd werd bij de DVZ om alle relevante documenten te overhandigen en u de politieaangifte zelfs niet vermeldde (zie ontvangsbewijs documenten), kan uw uitleg niet overtuigen.”

Verzoekers' algemene kritiek dat de commissaris-generaal “warm noch koud [blaast]”, dat zij geen andere optie hadden om een klacht neer te leggen, dat zij niet wisten of zij al dan niet klacht moesten indienen en de commissaris-generaal onvoldoende rekening houdt met de complexe situatie en harde realiteit in El Salvador, kan niet volstaan om afbreuk te doen aan de pertinente en correcte motieven in de bestreden beslissingen waarom het niet geloofwaardig is dat zij een klacht indienen, gelet op het feit dat verzoeker verklaarde dat hij geen vertrouwen had in de politie en dit mogelijks risicovol zou kunnen zijn. Zij stellen immers dat zij niet konden wachten tot het erger werd, doch uit verzoekers' verklaringen en de thans door hun geciteerde informatie in het verzoekschrift blijkt dat het indienen van een klacht een groter risico voor hen zou kunnen inhouden. Aldus treedt de Raad de bestreden beslissingen bij dat verzoekers' verklaringen inzake de redenen waarom zij een klacht indienen bij de politie niet aannemelijk zijn, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun relaas.

De bestreden beslissing in hoofde van verzoeker oordeelde daarenboven nog terecht dat:

“Aan het derde incident, toen u op 10 juli 2019, aan de bushalte overvallen werd, kan evenmin geloof worden gehecht. U verklaarde bij de DVZ namelijk dat uw GSM toen werd gestolen (vragenlijst CGVS, p. 2), terwijl u op het CGVS verklaart dat u toen geen GSM op zak had omdat ze uw twee GSM's al bij de twee vorige incidenten hadden gestolen. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, bevestigt u enkel de laatste versie van uw relaas (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 20), wat de tegenstrijdigheid niet opheft.”

Het verzoekschrift bevestigt slechts dat verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud de enige juiste zijn. Het zich louter scharen achter één der tegenstrijdige verklaringen volstaat uiteraard niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. Verzoeker voert aan dat het moeilijk voor hem was om zijn trauma's telkens opnieuw te beleven tijdens de interviews, hetgeen een enorme impact op hem had. De Raad herhaalt echter dat van verzoeker kan worden verwacht dat hij in staat is om voldoende coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen af te leggen en de feiten die de aanleiding vormen voor zijn vlucht, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn relaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weer te geven in iedere fase van het onderzoek. Verzoekers brengen geen bewijs bij waaruit kan blijken dat verzoeker omwille van enige trauma's in zijn hoofde hiertoe niet in staat zou zijn geweest, zodat voormeld verweer geen afbreuk kan doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheid.

De bestreden beslissing in hoofde van verzoeker motiveerde verder op pertinente en correcte wijze dat:

“De handelingswijze van u en uw vriendin na dit derde incident is bovendien weinig logisch te noemen. Vooreerst vertelde u pas aan uw vriendin dat u dit was overkomen toen ze thuiskwam van haar werk. U verwittigde haar niet omdat u niet wist hoe te reageren daar u een blackout had (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 26). Het erg opvallend dat u uw vriendin niet op de hoogte stelde van wat er was gebeurd, aangezien het toch belangrijk was dat zij wist dat zij voorzichtig moest zijn bij haar thuiskomst. Bij deze overval werd er u door de twee mannen bovendien gezegd dat ze u op eender welk moment \$200 aan afpersingsgeld zouden kunnen komen vragen. Toch zorgden jullie er niet voor dat jullie dit geld klaar hadden in huis, voor het geval uw afpersers langs zouden komen. U verklaart hierover dat u het niet wilde betalen omdat u angst had en niet wilde dat ze nog meer geld van u zouden afnemen. Wanneer er dan geopperd wordt dat het toch veiliger zou zijn om het geld in huis te hebben, en dit om te vermijden dat ze u en uw vriendin iets zouden aandoen wanneer u niet kan betalen, verklaart u enkel dat als u de \$200 zou betalen dat ze dan het bedrag misschien zouden verhogen en u nu al \$1000 zou moeten betalen, en als u dan niet meer zou kunnen betalen zouden ze u met de dood bedreigen (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 21). Deze uitleg houdt geen steek, aangezien u uw leven kon redden door wél de \$200 te betalen en het niet betalen duidelijk veel meer risico inhield. Het valt ook op dat u verklaart dat u en uw vriendin niet overwogen om ergens onder te duiken, hoewel jullie belagers eender welk moment konden langskomen en het dus risicovol was om thuis te blijven. U kan hier geen verklaring voor geven en zegt enkel dat jullie niet wisten wat te doen en dat zelfs als jullie naar een andere plaats waren gegaan, jullie toch het geld hadden moeten betalen. Dit is echter niet logisch, aangezien jullie belagers jullie meerdere keren hadden gezegd dat ze jullie niet meer wilde zien, wat inhoudt dat u moest betalen of vertrekken. Jullie deden echter geen van beide, en uw enige verklaring hiervoor is dat jullie niet wisten wat doen en niet hadden verwacht dat ze zo snel zouden langskomen voor het geld (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 21), wat geen afdoende verklaring is voor jullie onlogische en risicovol gedrag. Het enige wat uw vriendin aanhaalt als veiligheidsmaatregel is dat jullie zo weinig mogelijk thuis probeerden te zijn uit angst (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 18). De optie van een terugkeer naar Cimas de San Bartolo was er volgens u niet, omdat u bang was dat uw belagers van Mara 18 waren en dat u dan ook door Mara 18 in Cimas de San Bartolo zou worden lastig gevallen. Ook hier moet er worden opgemerkt dat de bende van u eiste dat u zou vertrekken of betalen, en dat een terugkeer naar Cimas de San Bartolo dan ook zou inhouden dat u voldeed aan hun eisen en dus in principe geen problemen meer zou moeten kennen. Op deze redenering reageert u dat als ze eenmaal renta vragen, u dat moet blijven doen, waar u zich ook bevindt (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 27). Dit is echter niet logisch, aangezien de bendeleden meerdere keren hadden herhaald dat ze u niet meer wilden zien.

De verklaringen van uw vriendin wekken trouwens wel de indruk dat jullie reeds na het derde incident wilden vertrekken uit Colonia España, zij zegt namelijk dat ze haar tante wel al verschillende keren had gebeld omdat ze eraan dacht naar haar te vluchten, maar haar tante had nooit opgenomen (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 18).”

Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift dat hij in schok was na het derde incident en verzoekster niet ongerust wou maken en daardoor liever afwachtte tot ze thuis was om haar hierover te vertellen, doch dit verweer kan geen afbreuk doen aan de vaststelling dat verzoekers handelwijze niet aannemelijk is. De Raad treedt de bestreden beslissingen bij dat het niet aannemelijk is dat verzoeker zijn vriendin niet op de hoogte zou brengen van het incident gezien het belangrijk is dat zij weet dat zij voorzichtig diende te

zijn bij haar thuiskomst van haar werk, gelet op het risico dat gepaard gaat met de bedreigingen door de bendeleden.

Verzoekers stellen verder in hun verzoekschrift dat zij niet wouden samenwerken met de bendeleden en het geen oplossing zou geweest zijn om hen gewoon het geld te geven omdat zij het bedrag dan steeds zouden verhogen, doch de Raad merkt op dat dit een loutere herhaling vormt van verzoekers verklaring tijdens zijn persoonlijk onderhoud, die bovendien een blote bewering en een loutere hypothese betreft in hun hoofde. Dit verweer kan dan ook geen afbreuk doen aan de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissingen dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoekers geld zouden voorzien om de bendeleden te betalen omdat het niet betalen van de renta een groot risico inhield voor verzoekers. Waar verzoekers nog stellen dat een verhuis hun problemen niet zou hebben opgelost omdat zij enkel naar een regio konden gaan waar een rivaliserende bende aan de macht is en dit nog meer problemen voor hen zou kunnen veroorzaken, waarbij zij verwijzen naar algemene informatie van UNHCR, wijst de Raad erop dat dit verweer een *post-factum* verklaring betreft die geen afbreuk doet aan de pertinente en correcte vaststelling in de bestreden beslissingen dat het niet aannemelijk is dat verzoekers niet hebben overwogen om ergens onder te duiken om aan de risico's die uitgingen van de bedreigingen door bende te ontsnappen. Van verzoekers, die verklaren een gegronde vrees voor vervolging te hebben dan wel een reëel risico op ernstige schade te lopen in hun land van herkomst, kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat zij de nodige maatregelen nemen om zich te beschermen tegen hun vermeende vervolgers. Uit verzoekers verklaringen blijkt echter niet dat dit het geval is. Verzoekers' nalatigheid om maatregelen te nemen tegen de vervolging door de bendeleden ondermijnt aldus de geloofwaardigheid van de ingeroepen vrees.

In de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker werd vervolgens nog met reden geoordeeld dat:

“Ook over het laatste incident, met name toen jullie belagers op 15 juli 2019 bij jullie thuis binnenvielen, leggen u en uw vriendin incoherente en tegenstrijdige verklaringen af. U verklaart dat jullie aan het ontbijten waren en dat deur naar de patio openstond. De aanvallers kwamen via de openstaande deur naar binnen (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 22). Uw vriendin zegt echter dat de deur naar de patio gesloten was en dat de aanvallers deze openduwden om binnen te komen (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 15). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid zegt uw vriendin dat de deur wel regelmatig open staat, maar dat ze wel denkt dat die gesloten was de dag van de inval. Ze kan zich enkel inbeelden dat u deur misschien had opengelaten toen u naar het toilet was gegaan (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 16). Uw verklaringen over de poort naar de straat zijn merkwaardig: deze was gesloten, maar niet op slot. Toch forceerden de overvallers deze en was heel het mechanisme van de poort beschadigd en sloot deze niet meer goed nadien. Gewezen op deze inconsistentie, reageert u enkel dat u niet weet hoe de afpersers de poort hebben geopend of geforceerd (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 22-23). U en uw vriendin leggen daarenboven incoherente verklaringen af over het feit of jullie al dan niet geld in huis hadden toen de bendeleden binnenvielen. Uw vriendin legt vooreerst opeenvolgende tegenstrijdige verklaringen af. Bij DVZ verklaart ze dat jullie het geld ten tijde van inval nog niet hadden kunnen verzamelen (vragenlijst CGVS, p. 2). Op het CGVS verklaart ze eerst dat jullie bij jullie vertrek geld meenamen uit jullie huis, dat jullie opgespaard hadden en dat in een broek zat (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 13). Het ging over \$600 (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 14). Wanneer er haar dan gevraagd wordt waarom jullie dit niet aan de bendeleden gaven toen ze binnenvielen, begint ze eerst te antwoorden dat jullie het niet wilden geven en ervan uitgingen dat de afpersers later wel zouden terugkomen voor het geld (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 14). Dit is niet logisch aangezien de bendeleden binnenkwamen, jullie op de grond forceerden en toen het geld vroegen (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 11; notities persoonlijk onderhoud (...), p. 12). Dat jullie in die context wel geld in huis zouden hebben maar het gewoon niet zouden geven omdat de situatie niet ernstig lijkt, is niet aannemelijk. Uw vriendin lijkt dit te beseffen en verandert dan zelf haar verklaringen, stellende dat het eigenlijk niet om \$600 in cash geld ging, maar om \$600 die op een kaart stond. In de broek zat enkel \$5 en wat muntstukken (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 14). Deze post factum aanpassing van haar verklaringen is niet geloofwaardig. Betreffende het al dan niet in huis hebben van geld bij de inval van de bendeleden, dient er trouwens op gewezen te worden dat u verklaart dat u begin juli \$1300 in cash kreeg als ontslagpremie van Pizza Hut. Het was een cheque die u meteen ging innen. Uit deze verklaringen blijkt dus dat u wel voldoende geld in huis moet hebben gehad ten tijde van de inval. Hierop gewezen verandert u uw verklaringen en zegt u dat u het geld pas had toen u ondergedoken was in Colonia Costa Rica, en dat u het niet minder dan een week na uw ontslag (op 26 juni 2019) kreeg maar minder dan een week na uw laatste werkdag (op 11 juli 2019). Deze verklaring kan echter absoluut niet overtuigen aangezien er u voordien in het gehoor letterlijk gevraagd werd of u de premie van \$1300 cash begin juli had ontvangen en u hierop bevestigend had geantwoord (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 26). Naast deze incoherentie in uw verklaringen is het bovendien opvallend dat uw vriendin verklaart dat jullie beiden de

ontslagpremie kregen via overschrijving (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 17), terwijl u verklaart deze middels een cheque te hebben ontvangen.”

Het verzoekschrift, ter minimalisering van hun tegenstrijdige verklaringen inzake het al dan niet openstaan van hun deur tijdens het vierde incident, geeft aan dat beide versies juist zijn doch op een andere manier geïnterpreteerd worden, waarbij verzoeker verklaarde dat de deur open was, maar hiermee bedoelde dat deze niet op slot was. De Raad merkt echter op dat dit verweer klemt met de notities van het persoonlijk onderhoud, waaruit genoegzaam kan blijken dat verzoeker wel degelijk verklaarde dat de deur volledig open stond. Zo antwoordde verzoeker “nee” op de vraag of hij door de openstaande deur kon zien of de bendeleden al op de patio waren, zonder hier te verduidelijken dat de deur eigenlijk gesloten doch niet op slot was (administratief dossier verzoeker, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 22). De Raad is bijgevolg van mening dat het bovenstaande verweer van verzoekers een *post-factum* verklaring betreft die na reflectie tot stand is gekomen na kennisname van de bestreden beslissing. Aldus wordt verzoekers’ verweer niet aangenomen voor de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid op dit punt. Verzoekers volharden verder dat zij op het moment van het vierde incident het bedrag van de renta nog niet cash verzameld hadden en dat zij enkel geld op een bankkaart en wat munten op zak hadden. De Raad merkt echter op dat zij met dit verweer niet verder komen dan een loutere herhaling van eerder afgelegde verklaringen, waarbij dient te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissingen reeds werd geoordeeld dat dit loutere *post-factum* verklaringen betreffen. Het betoog dat verzoeker naar de bank is gegaan om de cheque van zijn ontslagpremie te innen doch dat hij dit geld niet onmiddellijk cash kreeg doch later diende op te halen betreft daarenboven een loutere *post-factum* verklaring, nu verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud nog uitdrukkelijk verklaarde dat hij begin juli 1300 euro in cash had ontvangen (*Ibid.*, p. 26). Verzoekers’ verweer in het verzoekschrift kan aldus geen afbreuk doen aan de in de bestreden beslissingen op dit punt vermelde tegenstrijdigheden in hun verklaringen.

De bestreden beslissing in hoofde van verzoeker oordeelde tevens op pertinente en correcte wijze dat: *“Voor wat betreft het meubel dat jullie tegen de poort zetten om deze toe te houden, zijn uw verklaringen evenmin geloofwaardig. U herinnert zich namelijk totaal niet om welk meubel het ging en of het nu een bed of een kast was bijvoorbeeld (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 23). U verklaart bovendien dat jullie dit meubel pas tegen de poort zetten bij jullie vertrek uit het huis (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 23), terwijl uw vriendin zegt dat jullie dit deden ongeveer 20 à 25 minuten nadat jullie belagers vertrokken om te voorkomen dat ze zouden kunnen terugkomen. Zij verklaart dat het om een kleerkast ging en dat het niet goed mogelijk was om dit bij jullie vertrek te doen, want deze kast tegen de poort duwen van buiten af is moeilijk. Ze weet niet of u het probeerde want ze ging eerst naar buiten, maar verklaart dat het enkel zou gaan als iemand vanbinnen helpt om het tegen de poort te duwen (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 16). Volgens uw vriendin kan het dus helemaal niet dat jullie het meubel bij jullie vertrek tegen de poort zouden hebben geschoven, zoals u beweert.*

De verklaringen van uw vriendin over het verblijf bij uw tante bij DVZ zijn bovendien tegenstrijdig met jullie verklaringen op het CGVS. Bij DVZ verklaarde ze dat jullie er twee weken verbleven (vragenlijst CGVS, p. 2), terwijl uit de chronologie van jullie relaas duidelijk blijkt dat jullie er meer dan drie weken verbleven, aangezien jullie naar haar tante vertrokken op 15 juli 2019 en op 7 augustus 2019 El Salvador vanuit haar huis verlieten.”

Verzoekers voeren in het verzoekschrift geen concrete of dienstige argumenten aan die deze motieven, die pertinent en correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, kunnen weerleggen of in een ander daglicht stellen. Gezien deze motieven niet dienstig worden weerlegd, blijven zij onverminderd gehandhaafd.

In de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker werd bovendien nog terecht gesteld dat: *“Uit voorgaande blijkt ten overvloede dat er omwille van vele incoherenties en tegenstrijdigheden geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over de door u ondergane bedreigingen.*

Dit wordt bevestigd door de uitgiftedata van 23 mei 2019 en 28 mei 2019 van de paspoorten u en uw vriendin. Jullie beslisten namelijk pas op de dag van het vierde incident, met name op 15 juli 2019, dat jullie El Salvador gingen verlaten.

Het wekt dan ook wantrouwen dat jullie over paspoorten beschikken die bijna twee maanden vroeger zijn uitgegeven. U verklaart over dit paspoort dat u het reeds in mei had laten aanmaken omdat u meedeed aan voetbaltoernooi georganiseerd door Pizza Hut. Indien uw ploeg won, zou u naar het buitenland gaan om een wedstrijd te spelen. Deze uitleg is echter weinig aannemelijk. Vooreerst kost de aankoop van het paspoort \$25, maar maakte u deze kost toch al hoewel het nog niet zeker was dat u naar het buitenland zou moeten vertrekken, en uw ploeg uiteindelijk ook niet geselecteerd werd om naar het buitenland te gaan. Daarenboven blijft u het antwoord schuldig naar welk land u dan had moeten reizen. U geeft ook eerst een vreemde uitleg waarom uw vriendin ook een paspoort liet aanmaken op dezelfde dag. U laat

eerst uitschijnen dat ze gewoon in de rij stond met u en dat de procedure dan voor haar automatisch ook werd gedaan. Erop gewezen dat dit wat vreemd is, stuurt u uw verklaringen bij en zegt u dat als u in het buitenland moest gaan voetballen, het voor uw vriendin handig was om al het paspoort te hebben want dan kon ze meegaan (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 13)."

Verzoekers geven aan dat zij wensen te volharden in hun verklaringen zoals zij hebben afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud, doch de Raad merkt op dat zij met dit verweer geen afbreuk kunnen doen aan de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissingen dat verzoekers' verklaringen op dit punt niet aannemelijk zijn. Verzoekers dienen deze vaststellingen aan de hand van concrete argumenten te weerleggen of in een ander daglicht te stellen, doch zij blijven hier in gebreke.

In de bestreden beslissing in verzoekers' hoofde werd ook nog met recht gesteld dat:

"Een ander element dat bijdraagt aan de ongeloofwaardigheid jullie problemen betreft jullie ontslag. Het is namelijk erg opvallend dat u en uw vriendin allebei ontslag namen bij Pizza Hut eind juni 2019, met andere woorden na het tweede incident maar nog voor jullie besloten om Colonia España of El Salvador te verlaten. Jullie ontslag was ingegeven door redenen die niets met jullie problemen te maken hadden, met name het feit dat het problematisch was om transport naar huis te vinden door de wisselende uren bij Pizza Hut (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 9) en dat jullie door de uurroosters moeite hadden om een opleiding te volgen. Jullie gezamenlijk ontslag stond volgens uw vriendin volledig los van een eventueel vertrek naar het buitenland, dat ten tijde van het ontslag nog niet aan de orde was (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 10). Dat jullie beiden na jarenlange dienst en zonder reeds een andere bron van inkomsten te hebben, gezamenlijk ontslag namen bij Pizza Hut, en dit zo een zes weken voor jullie vertrek naar het buitenland, komt onwaarschijnlijk over. Jullie ontslag wekt dan ook belangrijke twijfels over het moment dat jullie beslisten om El Salvador te verlaten en bevestigt bijgevolg verder dat jullie vertrek niet is ingegeven door de problemen die jullie aanhalen."

In hun verzoekschrift herhalen verzoekers hun verklaringen met betrekking tot de redenen waarom zij ontslag hebben genomen. In tegenstelling tot wat verzoekers beweren, blijkt hieruit niet dat hun ontslag enkel is ingegeven door de problemen die zij kenden met de bendeleden. Uit hun verklaringen kan immers worden afgeleid dat zij ontslag namen om redenen die los staan van hun problemen. Verder merkt de Raad op dat verzoekers met de loutere herhaling van hun verklaringen geen afbreuk kunnen doen aan de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissingen dat het niet aannemelijk is dat verzoekers, na een jarenlange tewerkstelling en zonder reeds een andere bron van inkomsten te hebben, gezamenlijk ontslag zouden nemen op hun werk. Bovendien gebeurde dit zes weken voor hun vertrek naar het buitenland, hetgeen doet vermoeden dat zij reeds eerder dan zij aangaven beslisten om hun land te verlaten en dit gegeven aldus verder bevestigt dat hun vertrek niet is ingegeven door de problemen die zij aanhalen.

Gelet op het voorgaande besluit de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde problemen met de bende 18.

Bovendien oordeelde de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker nog op pertinente en correcte wijze dat:

"U hebt verder geen problemen gekend in El Salvador (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 12), maar haalde bij DVZ wel nog aan dat u in Colonia Cimas de San Bartolo een probleem kende met een bendelid van Mara 18 (vragenlijst CGVS, p. 2). Het gaat om J., een bendelid dat reeds vóór hij bij de bende ging u niet graag had. Hij bleef u altijd vuile blikken toewerpen, intimiderende gebaren maken en u uitschelden. Meer gebeurde er niet, hij bedreigde u ook niet, behalve dat hij gebaren naar u toe maakte alsof hij met u wou vechten (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 12). Uit uw verklaringen over de problemen met J. blijkt niet dat hij u werkelijk iets wou aandoen. Uw vertrek uit Cimas de San Bartolo was niet ingegeven door de problemen met J., maar door problemen die u kende omwille van het transport van uw werk. U overwoog ook nog om terug te keren van Colonia España naar Cimas de San Bartolo als u ander werk vond dat u wel transport naar de wijk kon verzekeren, omdat u er meer in vertrouwen kon verblijven (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 9). U zag de problemen met J. dus nooit als een reden om uw wijk te verlaten of er niet terug te keren.

Het voorgaande toont duidelijk aan dat de spanningen met J. niet ernstig of zwaarwichtig genoeg zijn om voor u tot een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade te besluiten.

Evenmin zou er voor u tot een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade kunnen worden besloten op basis van de problemen van uw familieleden die ook een verzoek om internationale bescherming deden in België. Uw broer C.A.M.H. verklaart ook problemen te hebben gekend met een bende, maar deze problemen werden door het CGVS niet geloofwaardig bevonden (zie beslissing (...)). Zelfs indien er voor C.A.M.H. werd beslist tot een nood aan internationale bescherming, zou dit er niet toe leiden dat er

aan u omwille van de problemen van C.A.M.H. ook een beschermingsstatus zou moeten worden toegekend. U had namelijk erg weinig contact met C.A.M.H. toen jullie nog in El Salvador waren, en van zijn woonplaats weet u bijvoorbeeld enkel dat hij in Santa Tecla woonde. Dit maakt het onwaarschijnlijk dat u problemen zou kennen door zijn problemen.

U hebt ook twee tantes in België die een verzoek om internationale bescherming hebben gedaan, S.E.M.D.R. die in België is omwille van afpersing en V.Y.M.D.F., van wie u enkel de voornaam kent omdat u niet close met haar was en niet weet waarom ze El Salvador verliet (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 7-8). Betreffende de problemen van S.E.M.D.R. hebt u eigenlijk ook maar zeer weinig informatie, behalve dat ze in Los Almendros woonde en dat men haar om geld vroeg in de bus. U verklaart niet te weten of er een verband bestaat tussen uw problemen, die van uw broer en die van uw tantes (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 27-28), maar gezien de weinige kennis die u hebt van de problemen van uw tantes lijkt het onwaarschijnlijk dat u problemen zou kennen door de problemen van uw tantes. Buiten uw broer en uw twee tantes heeft er niemand van uw familie problemen gehad met bendes (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 12).

Gevraagd of er iemand van uw familie problemen kende met bendes, vermeldt u enkel C.A.M.H. en uw twee tantes (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 12). Uw ouders kenden nooit problemen met bendes door hun werk. Toen u tien à twaalf jaar oud was, heeft uw vader een tijdje schoolbroeken gemaakt. Hij werd enkel een keer aangesproken door bendeleden en stopte met het maken van de broeken uit angst dat er hem renta zou worden gevraagd (notities persoonlijk onderhoud 19/2 1935, p. 7). Uit uw verklaringen blijkt niet dat uw vader daarna ooit nog werd aangesproken door bendeleden.

Uw vriendin en haar familie hebben nooit andere problemen gekend in El Salvador. Ze heeft enkel een neef van een verre oom die naar Guatemala moest vluchten omwille van rekrutering door een bende. Ze heeft hier echter zelf geen problemen door gekend (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 14-15). Uw vriendin of haar familie hebben nooit renta moeten betalen (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 6). Haar ouders moesten geen renta betalen omwille van hun jobs als mecaniciens en maaltijdverkoopster (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 8). Uw vriendin heeft ook nooit problemen gekend toen ze u kwam bezoeken in Colonia Cimas de San Bartolo (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 7). Er heeft ook niemand van uw familie of de familie van uw vriendin problemen gekend na jullie vertrek uit El Salvador (notities persoonlijk onderhoud (...), p. 8)."

Verzoekers voeren in het verzoekschrift geen concrete of dienstige argumenten aan die deze motieven, die pertinent en correct zijn en steun vinden in het administratief dossier, kunnen weerleggen of in een ander daglicht stellen. Gezien deze motieven niet dienstig worden weerlegd, blijven zij onverminderd gehandhaafd.

De bestreden beslissing in hoofde van verzoeker oordeelde nog terecht dat:

"De door u neergelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. Uw paspoort, identiteitskaart en paspoort kunnen enkel uw nationaliteit, herkomst, en reisweg staven. Deze worden in deze beslissing niet betwist. De aangifte bij de politie werd reeds besproken."

Verzoekers voeren in het verzoekschrift geen concrete of dienstige argumenten aan die deze motivering kunnen weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Voormelde motivering in de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker, die werd overgenomen in de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster, is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad.

In een aanvullende nota ter terechtzitting leggen verzoekers nog een krantenartikel neer waaruit zou moeten blijken dat verzoeksters neef werd vermoord (aanvullende nota, stuk 13). Onafgezien of geloof kan worden gehecht aan verzoekers' verklaringen dat de neef van verzoekster zou zijn vermoord door bendeleden, betreft het feit dat dit incident verband zou houden met hun problemen een loutere bewering. De Raad acht het immers niet aannemelijk dat de bendeleden op 26 december 2020 de neef van verzoekster zouden vermoorden terwijl verzoekers reeds in augustus 2019 El Salvador hebben verlaten en zij niet eerder melding gemaakt hebben dat hun familieleden nog problemen zouden hebben gekend na hun vertrek (administratief dossier verzoekster, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 9; administratief dossier verzoeker, Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 12). Verzoekers brengen dit element bovendien laattijdig naar voor, gezien uit hun verklaringen in de aanvullende nota blijkt dat de neef al op 26 december 2020 zou zijn vermoord, maar verzoekers dit element pas ter terechtzitting op 5 februari 2021 aanbrenge. Ook hun relaas dat de tante van verzoekster zou zijn aangesproken door bendeleden die op zoek waren naar verzoekers vormt een loutere bewering in hun

hoofde, die zij niet verder toelichten noch staven aan de hand van concrete elementen of gegevens. De Raad is dan ook van oordeel dat de elementen in de aanvullende nota niet kunnen volstaan om de geloofwaardigheid van verzoeksters relaas te herstellen.

Voorts stippen verzoekers in hun verzoekschrift nog aan dat het rapport "*Deported to Danger*" van Human Rights Watch van 5 februari 2020 (verzoekschrift, stuk 10) aantoont dat "*returnees*" naar El Salvador een hoog risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven tot zelfs een vrees voor hun leven indien zij dienen terug te keren naar hun land van herkomst. Op basis van deze landeninformatie kan evenwel niet worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging. Zoals hierboven uiteengezet, kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoekers ingeroepen vervolgingsfeiten door de bende 18, zodat zij evenmin aannemelijk maken dat zij in geval van terugkeer om deze redenen problemen zullen ondervinden. Voor het overige beperken verzoekers zich in hun verzoekschrift tot een verwijzing naar algemene informatie over de situatie van teruggekeerde Salvadoranen zonder *in concreto* aan te duiden of toe te lichten waarom zij persoonlijk zouden worden blootgesteld aan de daarin beschreven risico's. Het rapport van Human Rights Watch waarnaar zij verwijzen (*Ibid.*) gaat overigens in het bijzonder over personen die terugkeerden uit de Verenigde Staten, dikwijls in een onduidelijke context of zij al dan niet hebben kunnen genieten van een daadwerkelijke rechtsbescherming, en die in vele gevallen over een specifiek profiel beschikken, bijvoorbeeld door een verleden als bendelid of door hun minderjarigheid. Verzoekers tonen allerminst aan dat zij behoren tot groepen terugkeerders met een dergelijk specifiek profiel. Het verblijf van verzoekers in België voor de duur van hun asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. Overigens hebben verzoekers in de loop van de administratieve procedure op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het bestaan van een dergelijke vrees of een dergelijk risico. De Raad betwist verder niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met beroving, afpersing of bedreigingen, maar wijst erop dat dit een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving, afpersing of bedreigingen verschilt niet van het risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving of afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving of afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst. Het geheel van verzoekers' individuele omstandigheden en de situatie in El Salvador, laat niet toe te besluiten dat verzoekers concreet aannemelijk maken dat ze ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat ze in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst. Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad (aanvullende nota, stuk 14) is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking, nu ieder verzoek om internationale bescherming op de eigen merites dient te worden beoordeeld.

De door verzoekers toegevoegde landeninformatie (verzoekschrift, stukken 2-11) kan verder niet dienstig in rekening worden gebracht ter staving van verzoekers' vrees voor vervolging dan wel reëel risico op ernstige schade, nu verzoekers in gebreke blijven deze *in concreto* aannemelijk te maken en deze aldus aan de algemene informatie te verbinden.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een "*ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict*".

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door de commissaris-generaal en verzoekers (verzoekschrift, stukken 2-11) ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is.

De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat “*most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons*” (UNHCR *Guidelines*, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport “*An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador*” van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als “*highly targeted and individualized*” wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR *Guidelines*, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht.

Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP